

JACK RYAN JR. PRONÁSLEDUJE TĚRORISTY PO SVĚTĚ

Tom Clancy

a Mark Greaney

Živý terč

A NEPRÍTEL, SE NENOSÍ TAKÉ DĚMA.

Živý terč

Tom Clancy

a Mark Greaney

Živý terč

Přeložil Lubomír Háčik

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2013

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2011 by Rubicon, Inc.

All rights reserved.

Z anglického originálu *Locken On*

(Published by the Penguin Group, New York)

přeložil © 2013 Lubomír Háčik

Redakce textu: Robert Kubánek

Jazyková korektura: Jan Řehoř

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788076157711

KAPITOLA 1

RUSOVÉ NAZVALI svůj bitevní vrtulník Kamov-50 *Čornaja akula* – Černý žralok. To jméno se k němu hodí, je elegantní a rychlý, pohybuje se chytře a svižně, ale především je krajně účinným zabijákem své kořisti.

Dvojice černých žraloků se vynořila ze závoje předjitřní mlhy a řítila se bezměsíčnou oblohou třístadesátakilometrovou rychlostí, pouhých deset metrů nad kamenitým povrchem dna údolí. Oba stroje se hnaly tmou v těsném stupňovitém tvaru se zhasnutými pozičními světly. Kopírovaly terén a držely se vyschlého řečiště uprostřed údolí táhnoucího se třicet kilometrů severozápadně od Argvani, nejbližšího města zde, v západním Dagestánu.

Souosé protiběžné rotory kamovů protínaly řídký horský vzduch. Charakteristická konstrukce se zdvojeným nosným rotorem nepotřebuje ocasní vrtuli, díky tomu lze lépe využít výkon motoru k pohonu a stroje jsou rychlejší. A také méně zranitelné palbou ze země, protože na celé velké helikoptě je už jen jediný bod, jehož zásah způsobí katastrofální následek.

To spolu s dalšími odolnými systémy, jako samosvorné palivové nádrže a částečně kompozitový drak s využitím kevlaru, dělá z černého žraloka mimořádně účinnou zbraň. A jak je Ka-50 odolný, tak je i smrtelně účinný. Oba vrtulníky svištěly ke svému cíli na severním Kavkazu důkladně ověšené protizemní výzbrojí. Každý nesl čtyři sta padesát 30mm nábojů pro kanon pod trupem, čtyřicet 80mm neřízených raket ve dvou podvěsných raketnicích a tucet protizemních řízených střel AT-16 na dvou pylonech.

Oba kamovy byly v noční verzi a ve tmě byly ve svém živlu. Blížily se k určenému cíli a jen díky noktovizorům pilotů, navigačním displejům a infračerveným zaměřovačům se nesrazily navzájem ani nevrážily do strmých skalních stěn lemujících údolí či do jeho zvlněného dna.

Vedoucí pilot zkontroloval zbývající čas k cíli a pronesl do mikrofonu: „*Sjem minut.*“ Sedm minut.

„Poňal.“ Rozumím – ozvalo se ve sluchátkách v odpověď od černého žraloka vzadu.

VE VESNICI, která za sedm minut vzplane, kohouti ještě spali.

Ve stodole uprostřed skupiny budov na skalnatém svahu ležel Israfil Nabijev na slamníku s vlněnou dekou a pokoušel se usnout. Zavrtil se hlavou do pláště a zkřížené ruce tiskl k sumkám na hrudi. Hustý plnovous mu chrání tváře, do špičky nosu ho však štípal mráz; prsty měl v teple v rukavicích, ale mrazivý průvan ve stodole pronikal rukávy až k loktům.

Nabijev pocházel z města, z Machačkaly na pobřeží Kaspického moře. Mnohokrát už spal ve stodolách, jeskyních, stanech a blátivých zákopech pod širým nebem, ale vyrostl v paneláku s elektřinou, vodovodem, kanalizací a televizí, a právě teď mu všechny tyto vymoženosti chyběly. Nechal si však stížnosti pro sebe. Věděl, že tento výlet je nezbytný. K jeho práci patřilo objíždět své jednotky každých pár měsíců, ať se mu to líbí nebo ne.

Alespoň netrpí sám. Nabijev nikdy *nikam* nechodil sám. Ve studené stodole s ním nocovalo pět mužů ochranky. I v neproniknutelné tmě slyšel jejich chrápání a cítil pach jejich těl a zbrojního oleje jejich kalašnikovů. Zbýlých pět mužů jeho doprovodu bylo venku na stráži, spolu s polovinou místního oddílu. Všichni bdělí, s puškou na klíně a hrnkem horkého čaje poblíž.

Také Israfil měl svou zbraň na dosah, však by to byla jeho poslední možnost obrany. Nosil AK-74U, zkrácenou verzi letitého, ale stále výkonného kalašnikova. Jak se převálil na bok, aby se vyhnul průvanu, natáhl se, položil ruku v rukavici na plastovou pažbičku a přitáhl zbraň blíž. Chvilku se vrtěl a pak se převrátil na záda. S bagančaty na nohou, opaskem s pistolí a spoustou sumek s puškovými zásobníky na prsou bylo sakra obtížné najít pohodlnou polohu.

Ale nezůstával vzhůru jenom kvůli nepohodlí. Kdepak, hlavně mu nedovolovala usnout neustálá obava z nepřátelského útoku.

Israfil dobře věděl, že je pro Rusy prvořadým cílem, protože znal jejich hodnocení své osoby – že právě *on* je budoucnost hnutí odporu. Budoucnost svého lidu. Budoucnost nejen islámského Dagestánu, ale celého kavkazského islámského chalífátu.

Nabijev byl pro Moskvu cíl nejvyššího významu, protože prakticky celý život strávil ve válce proti Rusům. Bojoval od svých jedenácti let. Svého prvního Rusa zabil v Náhorním Karabachu v roce 1993, v pouhých patnácti letech, a od té doby jich pozabíjel spousty, v Grozném, v Tbilisi, Cchinvali i v Machačkale.

Nyní, v necelých pětácti letech, působil jako polní velitel dagestánské islámské organizace Džamáat Šariját, „Společenstvo islámského práva“, a velel bojovníkům od Kaspického moře na východě až po Čečnu, Gruzii a Osetii na západě. Všichni bojovali za stejnou věc: vypuzení vetřelců a zavedení šarije.

A zanedlouho, *inš'Alláh* – dá-li Bůh, sjednotí Israfil Nabijev všechny organizace na Kavkaze a dočká se splnění svého snu.

Jak říkají Rusové, *on je* budoucnost hnutí odporu.

Jeho vlastní lidé si to také uvědomovali, což mu trochu usnadňovalo život v tvrdých podmínkách. Deset bojovníků jeho ochranky spolu s třinácti ozbrojenci místní buňky v Argvani – každý jeden z těch mužů by považoval za čest položit za Israfila život.

Znovu se překulil a přitáhl si pušku ve snaze vyhnout se průvanu a najít aspoň trochu pohodlnější polohu. Přetáhl si vlněnou deku přes ramena a smetl z vousů pár stébel slámy.

No dobrá, pomyslel si. Doufal, že nikdo z jeho mužů nebude muset položit život před úsvitem.

Israfil Nabijev se ve tmě propadal do spánku, když ve svahu nad vsí zakokrhál kohout.

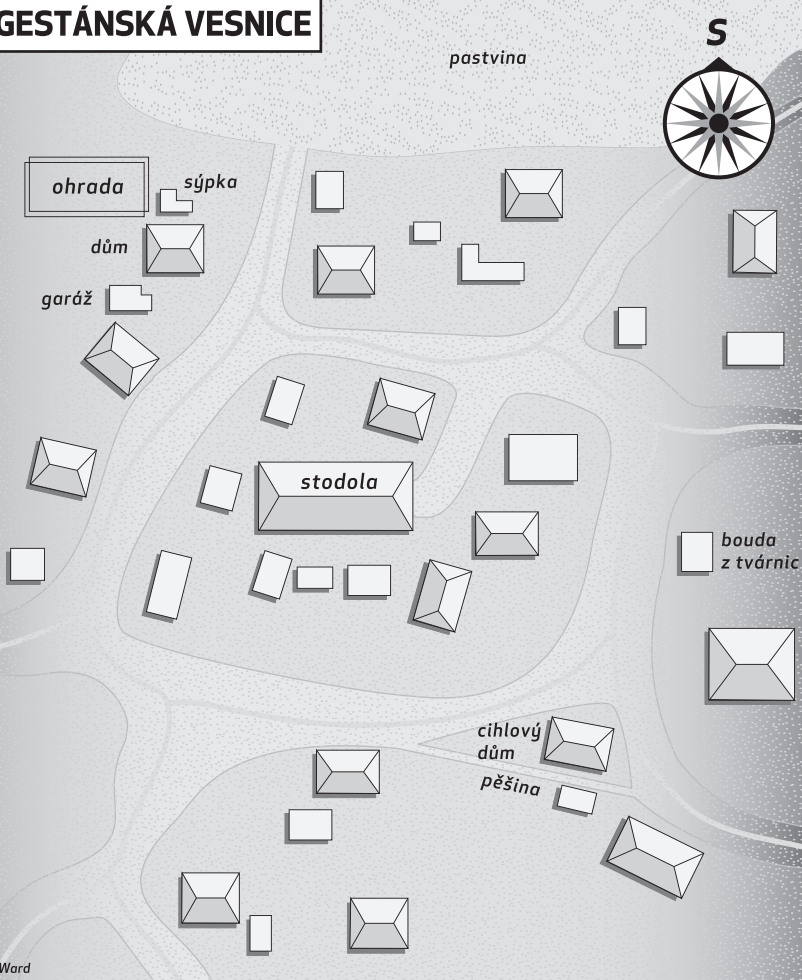
KOHOUTÍ KOKRHÁNÍ vyrušilo Rusa s vysílačkou, ležícího v trávě jen o pár metrů dál. Počkal si na druhé a pak ještě třetí zakokrhání, pak se znovu sklonil k vysílačce na hrudním popruhu: „Oddíl Alfa pozorovateli. Vidíme vás a ihned nahlásíme vaši polohu.“

Nepřišla žádná odpověď. Oddíl odstřelovačů se musel přiblížit až na deset metrů od rohu boudy ze škvároocementových tvárnic, aby si zajistil výhled na cíl, vzdálený dalších sto metrů. Tak blízko od nepřátel nemohli mluvit, ba ani šeptat. Pozorovatel jenom dvakrát stiskl tlačítko, aby dvěma cvaknutími do sluchátek potvrdil příjem zprávy od Alfy.

Osm mužů ve strmém svahu vysoko nad pozorovatelem zaslechlo dvojí cvaknutí a začali se velmi pomalu přibližovat černou tmou.

Těchto osm mužů spolu s dvoučlenným oddílem odstřelovačů byli vojáci FSB (*Federal'naja služba bezopasnosti* – Federální bezpečnostní služba). Jmenovitě tento odřad patřil pod útvar Alfa Správy zvláštních operací FSB. Příslušníci skupiny Alfa, nejvybranější ze všech ruských útvarů *specnaz*, jsou cvičeni v protiteroristické činnosti, záchraně rukojmí, boji ve městě a mnoha dalších smrtících dovednostech.

■ DAGESTÁNSKÁ VESNICE

Všichni muži v této jednotce byli také horolezci, vesměs mnohem zkušenější, než bylo nutné pro tuto akci. Štíty za jejich zády, na severním obzoru, byly mnohem vyšší než stěny údolí.

Pro tento úkol je však předurčoval zcela jiný druh prodělaného výcviku. Palné i chladné zbraně, boj beze zbraně, trhaviny. Tento oddíl Alfa byl složen ze samých vybraných zabijáků. Tichých, černých bojovníků.

Rusové pomalu postupovali noční tmou vpřed, všechny smysly nastražené, bez ohledu na útrapy dosavadního pochodu. Průnik proběhl hladce; během šesti hodin od vysazení neucítily nic než vůni lesa a nespátřili nic než zvířata: krávy spící vestoje nebo bez dozoru spásající trávu, lišky míhající se v listí, dokonce i kozorožce vysoko ve skalnatých svazích strmých horských průsmyků.

Bojovníci z Alfy nebyli v Dagestánu poprvé, ale více zkušeností měli z nedaleké Čečny, protože tam upřímně řečeno bylo mnohem více teroristů k zabíjení. I když Džamáat Šaríjat se očividně snažila vyrovnat svým západnějším muslimským bratrům. Čečna je hornatější a lesnatější, v Dagestánu se konflikty odehrávají spíše ve městech, ale na tomto místě, dnešním bodu Omega čili cíli útoku, se rozdíly stíraly. Zalesněné skalní stěny obklopovaly těsný shluk budov, protkaný prашnými cestami s rigolem uprostřed k odvádění dešťové vody dolů k řece.

Vojáci odložili batohy asi kilometr před cílem, nechali tam všechno kromě válečného náčiní. Teď se pohybovali ve vši tichosti, plížili se pastvinou těsně nad vesnicí a po dvojicích překonávali ohradu. Zanechali oddíl odstřelovačů na okraji vsi a postupně pronikali mezi stavení: sýpku, kůlnu, obytný domek a zděnou garáž s plechovou střechou. Přitom neustále obhlíželi každý roh, každou silnici a každé tmavé okno svými noktovizory.

Nesli pušky AK-105 se stovkami nábojů 5,45×39 v dalších zásobnicích v plochých sumkách na hrudi. Díky nim mohli zalehnout a ukrýt se před zrakem strážného nebo nepřátelskou palbou. Zelené blůzy a rovněž zelené ochranné vesty měli zablácené a pokryté šmouhami od trávy, promočené tajícím sněhem a navzdory mrazu i propocené námahou.

V opaskových pouzdrech měli pistole MP-445 Varjag ráže .40, někteří pak i malorážkové pistole s tlumičem, určené k umlčení hlídacích psů tichým pokynem třemi gramy olova s dutinou ve špičce.

Našli místo, kde se nacházel jejich cíl, a pozorovali pohyb před stodolou. Strážní. Další budou v sousedních staveních; někteří jsou jistě vzhůru, ačkoli jejich bdělost nejspíš v tuhle časnou ranní hodinu nebude nejlepší.

Rusové obešli cíl širokým obloukem, minutu se plížili na loktech s puškami

v náručí, další dvě minuty po čtyřech. Zahýkal osel, zaštěkal pes, zabečela koza, ale nedělo se nic, co by nebylo časně ráno na vsi obvyklé. Nakonec se všech osm útočníků rozptýlilo kolem budovy, ve čtyřech dvojicích pokrývajících předem určené palebné sektory. Každý z ruských automatů byl osazen americkým holografickým laserovým kolimátorem značky EOTech. Muži pozorně sledovali červenou osnovu zaměřovačů, přesněji řečeno určité okno, chodník či dveře, označené červenou tečkou.

Teprve poté zašeptal velitel odřadu do vysílačky: „Jsme na místě.“

Kdyby to byl běžný případ teroristického úkrytu, dorazila by Alfa na obrněných transportérech nebo vrtulnicích, a zatímco by muži sesedali z vozidel nebo slaňovali na zem, letouny by zasypaly ves raketami.

Ale tohle nebyl běžný případ. Měli rozkaz pokusit se zajmout cíl živý.

Zpravodajské zdroje FSB tvrdily, že muž, pro kterého si jdou, zná jména, místa pobytu a vzájemné vztahy prakticky všech vůdců džihádu v Dagestánu, Čečně a Ingušsku. Pokud by se ho podařilo zajmout a zpravodajsky vytěžit, mohla by FSB zasadit islámskému hnutí takřka smrtící úder. Osm mužů, kteří se teď krčili ve tmě pětadvacet metrů od cílové budovy, představovalo zajištění akce. Útočná skupina byla na cestě, přibližovala se rovněž pěšky údolím od západu. Pokud se bude skutečnost aspoň trochu podobat bojovému rozkazu, naženou cíl do pasti za stodolou.

Alfa považovala svůj plán za nadějný, protože vycházel ze znalosti taktiky kavkazských bojovníků. Při přepadu početnější skupinou velitelé prchali. Ne že by snad byli Dagestánci a Čečenci zbabělci. Naopak, odvahy mají na rozdávání. Ale své velitele považují za příliš cenné. Řadoví pěšáci se postaví útočníkům, obsadí okrajové budovy a střelecké okopy obložené pytlí s pískem. Odtud i jediný ozbrojenec zdrží celou útočící jednotku aspoň tak dlouho, aby velitel se svou ochrankou uprchl do nepřístupných hor, které všichni znají stejně dobře jako těla svých milenek.

Takže proto teď osm mužů zajišťovacího odřadu *specnaz* čekalo, tlumilo svůj dech i tlukot srdce a chystalo se zajmout jediného člověka.

V kapse na doklady taktické vesty měl každý bojovník laminovanou fotografii Israfila Nabijeva.

Padnout do rukou příslušníkům ruských zvláštních vojsk a podobat se fotografii muže, kterého hledají, by nebylo zrovna dobré.

Ale padnout do rukou příslušníkům ruských zvláštních vojsk a *nebýt* podobný fotografii muže, kterého hledají, by bylo mnohem horší, protože tihle Rusové potřebují živého jediného muže ze vsi.

KAPITOLA 2

JAKO PRVNÍ zareagovali psi. Zavrčení velkého kavkazského ovčáka spustilo sborový štěkot v celé vesnici. Nevaroval je pach Rusů, protože muži od *specnaz* překryli své tělesné výpary pomocí chemie a prádla s molekulami stříbra. Psi však zachytili pohyb a začali štěkat v takovém počtu, že nemělo smysl sahat po malorážkových pistolích.

Dagestánští strážníci před stodolou se rozhlédli dokola, pár z nich líně přejelo okolí paprskem svítlny, jeden okřikl psy. Když ale štěkot neustával a několik psů začalo výt, strážníci vstali a chopili se zbraní.

Až pak se údolím rozlehl klapot rotorů.

ISRAFIL PRÁVĚ USÍNAL, ale teď se náhle probal, vymrštil se, ještě než se úplně probudil, a vyrazil ven dřív, než si uvědomil, co ho vlastně vyrušilo.

„Ruské vrtulníky!“ vykřikl kdosi celkem zbytečně, protože Nabijev už sám slyšel klapot rotorů a široko daleko žádné jiné než ruské vrtulníky nebyly. Israfil věděl, že na útěk jim zbývá jenom pár vteřin, a vydal příslušný rozkaz. Velitel jeho ochranky vykřikl do vysílačky pokyn sebrat pancéřovky a zaujmout postavení k palbě na útočící letadla, hned nato nařídil řidičům předjet s auty k předním vratům stodoly.

Israfil byl už úplně vzhůru. Odjistil svůj krátký kalašnikov a s přilícenou zbraní vyšel před stodolu. Věděl, že zvuk vrtulníků se bude rozléhat údolím ještě minutu, než se Rusové ocitnou opravdu nad nimi. Ukrýváním před ruskými vrtulníky strávil posledních dvacet let, takže dokonale znal jejich možnosti i omezení.

První vůz dorazil k vratům stodoly za třicet vteřin. Jeden ze strážných otevřel dvířka a skočil na korbu. Další dva otevřeli vrata stodoly, k vozu to měli necelých šest metrů.

Israfil vyběhl z vrat jako třetí; urazil v ranním vzduchu sotva dva kroky, když se nedaleko rozlehl rachot ručních zbraní. Nejprve ho napadlo, že

někdo z jeho mužů střílí naslepo do tmy, ale jakmile mu do tváře cákla horká a lepkavá krev, pochopil svůj omyl. Jeden ze strážných byl zasažen, z jeho rozervaného hrudníku vystříkla krev; muž zachrčel a zhroutil se.

Israfil se přikrčil a běžel dál, ale další dávky s rachotem trhaly plech a tříštily skla vozu. Vojenský velitel Džamáat Šaríjat zahlédl plameny výstřelů od plechové boudy u silnice, o nějakých pětadvacet metrů výš ve svahu. Muž na korbě se snažil opětovat palbu, ale vystřelil jen jednou, pak se zhroutil a vypadl do bahnitého rigolu uprostřed silnice. Palba neustávala a Nabijev dokázal rozlišit zvuk několika kalašnikovů a lehkého kulometu PPM. Když se otočil, zasypala ho sprška jisker od nárazů pláštových střel na kamennou stěnu stodoly. Přikrčil se ještě víc a vrhl se i s ochrankou opřekot zpátky do stodoly.

S oběma muži pak proběhl tmavým stavením, proklouzli kolem dvou uvázaných oslů u západní zdi a vrhli se k rozměrnému oknu, ale zastavil je výbuch. Nabijev se oddělil od svých mužů, doběhl ke kamenné zdi a vykoul širokou trhlinou, která ho celou noc trápila průvanem. V údolí kousek nad vesnicí spatřil dva bitevní vrtulníky ve visu. Jejich obrysy byly ještě tmavší než temná obloha, dokud nevypálily další salvu raket z podvěsných raketnic. Ty ozářily obě kovové bestie a ohnivé pásy se řítily k vesnici, následované bílými šmouhami. Země se otrásla výbuchy a budova sto metrů západně se sesypala.

„Černí žraloci!“ vykřikl dozadu.

„Zadní dveře!“ zařval jeden z jeho mužů v běhu a Nabijev vyrazil za ním, ačkoliv už pochopil, že jsou obklíčeni. Nikdo by se nepachtil takovou dálku k úderu na vesnici, jako to udělali tihle Rusové, jenom aby pak zapomněl odříznout únikovou trasu. Neměl však na výběr; příští salva raket mohla zasáhnout stodolu a udělat z něj i jeho mužů mučedníky bez toho, aby vzali aspoň pár nevěřících s sebou.

ČTYŘI DVOJICE RUSŮ u zadní stěny stodoly se bez hlesu krčily a trpělivě vyčkávaly, zatímco rachotila palba ze svahu a rakety Černých žraloků rozsávaly smrt.

Skupina Alfa rozmístila dva muže na šesté hodině jako zpětný odřad s úkolem postarat se o případné mudžáhidy nebo ozbrojené civilisty, kteří by přišli zespoda. Tato dvojice však neměla výhled na boudu z tvárnice stojící jihovýchodně od krajní dvojice bojovníků *specnaz*. Z tmavého okna se vysunulo ústí hlavně opakovačky, zamířilo na nejbližšího Rusa a ve chvíli, kdy se otevřely zadní dveře stodoly, štěkl výstřel. Muž dostal zásah do ocelového

plátu na zádech a náraz ho srazil k zemi. Jeho parťák se otočil proti nové hrozbě a zasypal boudu střelami. Prchající povstalci pochopili, že se rítí do nastražené pasti. Všech pět Dagestánců vyběhlo do otevřeného prostoru za stodolou s prsty na spouštích, chrlili střely z kalašnikovů na všechny strany a hnali se ze dveří do tmy před sebou.

Jednoho důstojníka *specnaz* zasáhla střepina – horký a zkroucený úlomek pláště 7,62mm střely, odražený od kamene – přímo do krku, rozervala mu ohryzek a hned nato krční tepnu. Padl naznak, chytil se za hrdlo a zmítal se v předsmrtných křečích. V té chvíli padly všechny úvahy o braní zajatců a jeho muži spustili palbu proti teroristům na silnici. Ostatně ze dveří stodoly mezitím vybíhali další mudžáhidi.

VELITEL OCHRANKY kryl Nabijeva vlastním tělem, jakmile Rusové začali střílet. Během vteřiny byl jako řešeto. Další Nabijevovi muži padali v dešti 5,45mm střel, ale pokračovali v palbě, zatímco se jejich velitel zoufale snažil uniknout. Vrhł se na bok, odkutálel se od dveří a znovu se vyškřábal na nohy, přitom páčil ze svého AK-74U do noční tmy. Za běhu podél zdi vyprázdnil zásobník a klopýtal cestičkou mezi dvěma plechovými boudami. Pochopil, že zůstal sám, ale ani nezpomalil, aby se rozhlédl. Pokračoval v krkolomném běhu a žasl, že ho nezasáhla žádná ze střel, které rozsekaly jeho muže. Na útěku narážel do plechových stěn a dvakrát zakopl. Upíral zrak na průchod dvacet metrů před sebou; rukama se snažil vytáhnout plný zásobník ze sumky na hrudi. Z rozpálené hlavně, která právě vychrlila třicet ran, stoupala v mrazivém vzduchu pára.

Israfil už potřetí ztratil rovnováhu, tentokrát poté, co vrazil zásobník do pušky a trhl závěrem kalašnikova; padl na kolena a zbraň mu málem vyklouzla z rukou, ale zachytil ji a vstal. Zastavil se a vykoul za roh plechové boudy. Nikdo mu nestál v cestě. Střelba za ním neustávala a od stěn údolí se odráželo dunění vybuchujících raket. Ozvěna každé salvy se několikrát převalovala sem a tam nad vesnicí a stále znovu mu doléhala do uší.

Vysílačka na ramenním popruhu skřehotala, jak se muži překřikovali navzájem. Nevšiml si toho a běžel dál.

Vběhl do hořícího cihlového domu kousek níž po svahu. Jednopokojový domek dostal zásah ruskou raketou a všechno uvnitř teď planulo či doutnalo. Jistě tam byla i mrtvá těla, ale nezdržoval se rozhlížením, pokračoval v běhu k otevřenému oknu a vyskočil zase ven.

Israfil zakopl o parapet a svalil se obličejem k zemi. Namáhavě vstal; byl

tak nadupaný adrenalinem, že si ani neuvědomil, že v posledních třiceti vteřinách už čtyřikrát zakopl a upadl.

Dokud zase nespádl.

Byl už asi sto metrů od kamenné stodoly, když se mu v běhu po rovném úseku prašné cestičky podlomila pravá noha. Upadl a překulil se do kotoulu, nakonec zůstal ležet na zádech. Dosud mu nedošlo, že ho Rusové u stodoly postřelili. Necítil žádnou bolest. Když se však pokusil zase vstát, opřel se rukou o koleno a ucítil cosi kluzkého. Podíval se dolů a spatřil krev, vytékající z cípate díry v odřené nohavici. Chvilí zíral na svou krev ve světle hořícího auta před sebou. Rána byla ve stehně, těsně nad kolenem, a lesknoucí se krev pokrývala maskáčovou nohavici až dolů k botě.

Nějak se mu podařilo vstát a zkusil vykročit, opíral se o pušku, když ho náhle zalilo oslnivé bílé světlo, nejjasnější, jaké kdy zažil. Paprsek přicházel shůry, z pátracího reflektoru černého žraloka dvě stě metrů před ním.

Israfil Nabijev dobře věděl, že když na něj Ka-50 míří reflektorem, míří na něj také 30mm kanonem. Za pár vteřin se stane *šahídem*. Mučedníkem.

Ta myšlenka ho naplnila hrdostí.

Vydechl a chystal se zvednout zbraň proti velkému černému žralokovi, když ho přímo zezadu udeřila do hlavy pažba AK-105 a celý svět se ponořil do tmy.

PROBUDIL SE BOLESTÍ. Hlava mu třesla, tupou bolestí v hloubce i řezavou bolestí na povrchu. Na pravém stehně měl utažené škrtidlo a rána už nekrvácela. Paže měl zkroucené za zády; měl pocit, že mu co nevidět prasknou ramenní klouby. Zápěstí mu svírala ocelová pouta; nějací muži ho s křikem strkali sem a tam, přiměli ho vstát a přitiskli ho na kamennou zeď.

Ostré světlo ozářilo jeho tvář, až před ním ucukl.

„Vypadají všichni stejně,“ ozvalo se rusky za svítilnou. „Postavte je do řady.“

Ve světle baterky viděl, že je stále v horské vesnici. Z dálky slyšel neustávající sporadickou střelbu. Rusové vyčišťují okolí.

Dostrkali ke zdi vedle něj ještě čtyři další muže z Džamáat Šarijāt, kteří přežili přestřelku. Israfil Nabijev přesně věděl, o co Rusům jde. Tento oddíl *specnaz* měl rozkaz dopadnout ho živého, ale Rusové nedokázali v předjitřním šeru hned najít hledaného muže mezi zpocenými a zablácenými vousáči. Israfil se rozhlédl po svých družích. Dva byli z jeho ochranky; zbylé dva neznal, patřili k buňce z Argvani. Všichni měli dlouhé vlasy a plnovousy, stejně jako on.

Rusové seřadili všech pět mužů u studené kamenné zdi a mířili na ně automaticky. Ruka v rukavici uchopila prvního Dagestánce za vlasy a zvedla mu hlavu. Další bojovník Alfy posvítíl na mudžáhida baterkou. Třetí přidržel vedle jeho obličeje laminovanou kartičku. Na její zadní straně prosvítal snímek vousatého muže.

„*Nět*,“ pronesl kdosi ze skupiny.

Ve světle baterky se okamžitě objevila černá hlaveň pistole Varjag a štěkl výstřel, doznívajícím mnohočetnou ozvěnou. Záblesk ozářil vousatou tvář, teroristova hlava sebou šklubla a muž se zhroutil k zemi. Na zdi zanechal krvavou šmouhu a úlomky lebečních kostí.

Laminovaný snímek se posunul ke druhému povstalcovi. Také jemu zvedli hlavu a posvítili do tváře. Muž v ostrém světle zašilhal.

„*Nět*.“

Pistole se opět vynořila a střelila ho do čela.

Třetí vousatý Dagestánc v řadě byl Israfil. Ruka v rukavici mu odhrnula splepené vlasy z očí a setřela mu z tváře bláto.

„*Ñ- ... Možet byt*“ – Možná – řekl týž hlas. A potom: „Myslím, že jo.“ Po chvíli: „Israfil Nabijev?“

Israfil neodpověděl.

„Ano ... je to on.“ Světlo baterky sklouzlo dolů a k oběma povstalcům po Israfilově levici se zvedla hlaveň pušky.

Bum! Bum!

Muži u zdi sebou trhli a pak se zhroutilí do bláta k Israfilovým nohám.

Nabijev zůstal stát u zdi jako jediný, po chvíli ho popadli za límec a strkali k vrtulníku, který právě přistával na pastvině kousek pod vesnicí.

Oba černí žraloci viseli nahoře a jejich kanony si co chvíli odchrchlaly, proudy střel drtily budovy a zabíjely lidi i zvířectvo. Budou v tom pokračovat ještě pár minut. Nemusejí pobít všechno živé – to by vyžadovalo víc času a námahy, než byli ochotní tomu věnovat. Ale snažili se ze všech sil úplně vymazat vesnici, která poskytla útočiště vůdci dagestánského hnutí odporu.

Nabijeva svlékli do spodního prádla a hnali ho z kopce dolů, až do řvoucího vrtulového víru dopravního vrtulníku Mi-8. Uvnitř ho usadili na lavici a přicvakli pouty k výztuze. Seděl smáčkнутý mezi dvěma odpornými bojovníky Alfy v černých kuklách a vyhlížel ven otevřenými dveřmi. Venku svítalo a v údolí se válel vzduch plný kouře. Muži *specnaz* vyskládali těla Nabijevových mrtvých druhů do řady a fotografovali jejich obličeje. Nakonec jeho mrtvým spolubojovníkům sejmuli otisky prstů.

Mi-8 se vznesl.

Bojovník *specnaz* po Nabijeově pravici se k němu naklonil a křikl mu do ucha rusky: „Říkali, že jsi budoucnost vašeho hnutí. Teď je z tebe minulost.“

Israfil se usmál a seržant *specnaz* si toho všiml. Dloubl muslima puškou do žeber. „Co je na tom směšného?“

„Myslím na to, co všechno moji lidé udělají, aby mě dostali zpátky.“

„Možná máš pravdu. Asi bych tě měl zabít hned teď.“

Israfil se znovu usmál. „A teď myslím na to, co všechno moji lidé udělají na mou památku. Nemůžete vyhrát, ruský vojáku. Nevyhrajete.“

Rusovy modré oči se na něj upíraly průzory kukly, zatímco Mi-8 nabíral výšku. Nakonec voják znovu dloubl Israfila puškou do žeber a s pokrčením ramen se usadil pohodlněji.

Vrtulník vystoupal z údolí a zamířil k severu. Vesnice pod ním hořela.

KAPITOLA 3

PREZIDENTSKÝ KANDIDÁT John Patrick Ryan stál úplně sám v chlapecké šatně tělocvičny střední školy v Carbondale, stát Illinois. Jeho sako sice viselo na věšáku, ale jinak byl pečlivě oblečen v lehce naškrobené krémové košili s dvojitými manžetami, doplněné vínově červenou kravatou, a v nažehlených uhlově černých kalhotách.

Upíjel vodu z láhve a u ucha držel mobil.

Ozvalo se slabé, skoro až omluvné zaklepání na dveře, které se pootevřely. Dovnitř nakoukla mladá žena s nasazeným sluchátkem a mikrofonom; hned za ní Jack zahlédl levé rameno Andrey Price-O'Dayové, vedoucí jeho ochranky z Tajné služby. Její lidé se hemžili v chodbě vedoucí k narvané školní tělocvičně, kde už pokřikoval a tleskal hlučný dav do břeskné hudby z reproduktorů.

Mladá žena ohlásila: „Jsme připraveni, kdykoliv se vám to hodí, pane prezidente.“

Jack se zdvořile usmál a přikývl: „Hned jsem tam, Emily.“

Emilyina hlava zmizela a dveře se zase zavřely. Jack dál držel mobil u ucha a poslouchal záznamník s hlasem svého syna.

„Ahoj, dovolali jste se Jacku Ryanovi mladšímu. Však víte, co máte dělat.“ Následovalo pípnutí.

Jack starší nasadil lehký a bezstarostný tón, který neodpovídal jeho momentálnímu rozpoložení. „Ahoj, chlapče. Jenom se hlásím. Mluvil jsem s tvou mámou a říkala, že toho máš nějak moc a že musela zrušit dnešní oběd s tebou. Doufám, že je všechno v pohodě.“ Odmlčel se a pokračoval: „Jsem teď v Carbondale; potom večer pojedeme do Chicaga. Budu tam celý den a máma za mnou zítra večer přijede do Clevelandu kvůli střeďeční debatě ... Jenom jsem se ti chtěl ozvat. Zavolej mně nebo mámě, až budeš moct, ano? Měj se.“ Ryan ukončil hovor a pohodil mobil na pohovku, která spolu s věšákem a pár skříňkami provizorně vylepšovala šatnu. Jack by si

nedovolil strčit mobil zpátky do kapsy ani s vypnutým vyzváněním, aby ho nezapomněl vyndat před vstupem na pódium. Kdyby totiž zapomněl a někdo by mu volal, měl by problém. Mikrofon na klopě by zachytil prakticky všechno a novináři z jeho „doprovodu“ by nepochybně vytroubili do světa, že nemá věci pod kontrolou, a tudíž je nezpůsobilý vést zemi.

Jack se podíval do velkého zrcadla mezi dvěma americkými vlajkami a donutil se k úsměvu. Před cizími zraky by se přitom cítil nesvůj, ale manželka do něho v poslední době rýpala s tím, že ztrácí svůj „jackryanovský klid“, jakmile přijde řeč na politiku jeho soupeře, prezidenta Eda Kealtyho. Musí se na to zaměřit ještě předtím, než se posadí na pódium proti samotnému Kealtymu.

Dnes večer byl rozladěný a potřeboval to setřást dřív, než vyjde na pódium. Se svým synem, Jackem juniorem, nemluvil už několik týdnů – až na pár stručných e-mailů. Občas se to stávalo; Ryan starší věděl, že není úplně snadné ho zastihnout v průběhu předvolební kampaně. Cathy, jeho žena, se před chvílí zmínila, že se Jack nemohl uvolnit z práce ani dnes odpoledne, aby se s ní sešel v Baltimoru, a to ho trochu znepokojilo.

Ono není nic neobvyklého, když se rodiče snaží udržovat vztahy se svým dospělým potomkem, ale prezidentský kandidát s manželkou měli zvýšený důvod k obavám, protože věděli, jak jejich syn žije. Přesněji řečeno, Jack starší byl přesvědčen, že *on* víceméně ví, co jeho syn dělá, zatímco jeho žena to tuší ... do jisté míry. Před několika měsíci otec se synem zasedli s Cathy ke stolu a zkoušeli jí to vysvětlit. Měli v úmyslu předestřít jí Jackovo zaměstnání jako analytickou a operativní práci pro jednu „nevládní“ výzvědnou agenturu, kterou založil Ryan senior osobně a teď ji řídí bývalý senátor Gerry Hendley. Rozhovor začal docela dobře, ale pod pronikavým pohledem dr. Cathy Ryanové se oba muži začali zaplétat, až nakonec vykoktali cosi o utajených zpravodajských analýzách. Vyznělo to, jako by Jack junior trávil celé dny u počítače pátráním po finančních machinacích a praní peněz, takže mu hrozí nanejvýš syndrom karpálního tunelu nebo říznutí o papír.

Kež by tomu tak bylo, říkal si Jack senior, když se mu znovu sevřel žaludek.

Kdepak, rozhovor s manželkou nedopadl nijak zvlášť dobře, přiznal si posléze. Od té doby nakouzl stejné téma ještě párkrát. Doufal, že se mu podaří sloupnout pro Cathy další vrstvu té štiplavé cibule; už jen proto, že se možná sama začala domýšlet, že její syn se připlétá ke skutečné terénní zpravodajštině. Ale zase to v otcově podání vyznělo, jako by syn občas navštěvoval

evropská města, kde po setkáních s politiky a úředníky sepisuje hlášení o proběhlých jednáních, popíjí burgundské a kouká na CNN.

Však dobře, přemítal Jack. Co oko nevidí, to srdce nebolí. Ale co když to ví? Ježíši. Má přece dost starostí s Kylem a Katie a nepotřebuje se ještě trápit kvůli šestadvacetiletému synovi, ne ne?

Jack starší dospěl k závěru, že starosti s pracovní náplní Jacka mladšího vezme na *svá* bedra a nebude s nimi Cathy zatěžovat. No a teď musí to břímě setřást.

Musí vyhrát volby.

To mu trochu pozvedlo náladu. Tahle kampaň se jevila docela dobře. V posledním průzkumu společnosti Pew vedl Ryan o třináct procent; Gallupův ústav mu dával náskok přes jedenáct procent. Televizní sítě si prováděly vlastní průzkumy a ve všech třech měl sice o něco méně, nejspíš kvůli jinému složení respondentů, ale s přehledem vedl. Jeho volební manažer Arnold van Damm se zatím neobtěžoval vlastním průzkumem, když byl Ryan o tolik vpředu.

Jack věděl, že v předvolebním turné po vysokých školách je odstup menší, ale tak to bylo vždy. Bylo jim s Arniem oběma jasné, že v nejbližší debatě se musí pořádně předvést, aby si udržel tempo až do konce, nebo přinejmenším až do poslední debaty. Většinou jde do tuhého zhruba v posledním měsíci kampaně. Agentury pro průzkum veřejného mínění znají ten jev, kdy se v době kolem Dne práce – první pondělí v září – preference srovnávají a tak to zůstane až do zahájení voleb první úterý v listopadu.

Statistici a politologové se neshodnou v názoru na příčiny tohoto jevu. Je to tím, že voliči, kteří změnili stranu, se teď zalekli a vracejí se k původnímu kandidátovi? Je možné, že v létě lidi myslí nezávisleji než v listopadu, kdy už odpověď na otázku v průzkumu hrozí skutečnými následky? Nebo snad stále častější propírání vedoucího kandidáta v médiích vynáší s blížícím se dnem voleb na světlo stále víc jeho nedostatků?

Ryan se v názoru na toto téma víceméně spoléhal na Arnieho, protože na celém světě by se sotva našel někdo, kdo by o volbách a volebních kampaních věděl víc než Arnie van Damm. Arnie to vysvětloval pomocí kupeckých počtů. Pro vedoucího kandidáta se vyslovilo více dotázaných než pro toho druhého. Tudíž pokud v posledním měsíci kampaně deset procent voličů z obou táborů změni názor, ten s větším počtem hlasů také o víc přijde.

Kupecké počty, opakoval si v duchu Ryan, nic víc. Ale to by nebylo téma pro „mluvící hlavy“ v televizi nebo pro spoustu politických blogů, takže se kolem toho vždycky vyrojí spousta spikleneckých teorií.

Ryan odložil láhev s vodou, sundal sako z věšáku a vklouzl do něj, načež zamířil ke dveřím. Cítil se o něco lépe, ale obavy o syna mu pořád svíraly žaludek.

Doufejme, říkal si Ryan, že Jack junior se dnes večer prostě někde baví, třeba má rande s někým mimořádným.

Jo, pomyslel si senior. Nic víc v tom nebude.

ŠESTADVACETILETÝ JACK RYAN mladší postřehl vpravo jakýsi pohyb, trhl sebou opačným směrem a vyhnul se tak čepeli nože, který se měl zaryt do jeho hrudi. Pokračoval v otočce a zvedl levé předloktí, odrazil útočnickovu ruku a pravačkou popadl jeho zápěstí. Poté se vrhl celým tělem vpřed, vrazil útočnickovi do prsou a srazil ho naznak na podlahu.

Jack okamžitě hrábl po pistoli, ale padající muž ho chytil za košili a strhl s sebou. Jack junior tak přišel o odstup od protivníka, nezbytný pro tasení pistole z vnitřního opaskového pouzdra. Jak se oba současně svalili na zem, pochopil, že tuhle příležitost propásl.

Nezbývá mu než bojovat holýma rukama.

Útočník uchopil Jacka pod krkem, zaryl mu nehty do kůže, takže Jack musel odvrátit nebezpečí dalším prudkým máchnutím paže. Útočník se vymrštil ze sedu do kleku a vyskočil zpět do postoje. Ryan byl teď pod ním, snadno zranitelný. Neměl už na vybranou, tak sáhl po pistoli, ale aby se dostal k pouzdru, musel se překulit na levý bok.

Než se mu to podařilo, útočník vytáhl vlastní zbraň a střelil Jacka pětkrát do prsou.

Bolest po nárazu střel se rozlila Jackovi po celém těle.

„Sakra!“ zařval.

Ryan řval bolestí, to ano. Ale daleko víc sakroval kvůli zklamání z prohrané bitky.

Už zase.

Ryan si strhl ochranné brýle a posadil se. Odkudsi se k němu napráhla pomocná ruka, chytil se jí, pomalu vstal a zasunul zbraň zpátky do pouzdra – byla to airsoftová kopie Glocku 19 střílející plastové kuličky pomocí stlačeného vzduchu. Bolelo to jako čert, ale jinak nic.

„Útočník“ si také sundal brýle a zvedl ze země gumový nůž. „Promiň mi ty škrábance, chlape,“ pronesl s nepřeslechnutelným velšským přízvukem, byť skrytým za mohutným funěním.

Jack ho neposlouchal. „Příliš pomalu!“ nadával si a adrenalin z proběhlé rvačky prohluboval jeho pocit zklamání.

Velšan zůstal na rozdíl od svého amerického svěřence v klidu, jako by právě vstal z lavičky v parku od krmení holubů. „Netrap se. Běž si ošetřit rány a vrať se, ať ti povím, cos udělal špatně.“

Ryan zavrtěl hlavou. „Povídej hned.“ Zlobil se na sebe; škrábance na krku, stejně jako modřiny a odřeniny po celém těle, ho teď netrápily ani v nejmenším.

James Buck si otřel stružku potu z obočí a přikývl. „Dobrá. Za prvé, uvažuješ úplně mimo. Nemáš žádný problém s reflexy, jak si asi myslíš, když říkáš, že jsi moc pomalý. Rychlý jsi dost. Ve skutečnosti jsi hodně rychlý. Tvoje tělo se hýbe tak rychle, jak si přeješ, a také tvoje obratnost a hbitost a výkonnost jsou docela úžasné. Tvůj problém, chlapče, je v rychlosti myšlení. Jsi váhavý, nejistý. Přemýšlíš o příštím pohybu, když potřebuješ jet naplno. Tím, jak přemýšlíš, vysíláš nenápadné signály, takže předem ohlašuješ svůj příští krok.“

Ryan přikývl, pot se z něho jen řinul. „Můžeš mi říct příklad?“

„Jistě. Podívej se na ten poslední souboj. Prozradila tě řeč těla. Během té potyčky jsi dvakrát škul rukou k boku. Měl jsi bouchačku schovanou za opaskem a pod trikem, ale prozradil ses, že ji máš, protože jsi ji chtěl dvakrát vytáhnout a pak sis to rozmyslel. Kdyby tvůj soupeř nevěděl, že máš pistoli, třeba by prostě spadl na zem a pak zase vstával. Jenže já už jsem o ní věděl, protožeš mi to ‚rekl‘ svým chováním. Takže když jsem začal padat, stáhl jsem tě s sebou, abys neměl dost místa na taseň. Chápeš?“

Ryan vzdychl. Dávalo to smysl, přestože ve skutečnosti James Buck věděl o pistoli pod Ryanovým trikem, protože mu ji před cvičením sám dal. Jack ovšem musel uznat, že neuvěřitelně chytrý protivník by snad mohl odhalit jeho záměr sáhnout po skryté zbraně za opaskem.

Hovno, říkal si Jack. Jeho soupeř by musel být pomalu jasnovidec, aby zachytil takový signál. Ale proto právě tráví většinu svých večerů a víkendů s instruktory Univerzity. Aby se naučil vypořádat s neuvěřitelně chytrými nepřáteli.

James Buck byl bývalý příslušník SAS a Duhy, specialista na boj zblízka holýma rukama a chladnými zbraněmi – kromě jiných surovostí. Ředitel Univerzity Gerry Hendley ho najal, aby zdokonalil Jacka v bojových dovednostech.

Před rokem se Jack Ryan svěřil Hendleymu, že by si vedle své práce analytika Univerzity přál i trochu víc terénního nasazení. Dostalo se mu terénní práce, skoro víc než požadoval, a vedl si v ní dobře. Pořád ale nebyl vycvičen na takové úrovni jako ostatní operativci ve firmě.

On sám to věděl a Hendley to věděl také. Oběma bylo zároveň jasné, že možnosti výcviku jsou poněkud omezené. Univerzita oficiálně neexistovala, nepatřila pod žádný vládní úřad, takže zařazení do výcviku u FBI, CIA nebo ozbrojených sil naprosto nepřicházelo v úvahu.

Proto se Jack spolu s Gerrym a operačním náčelníkem Univerzity Samem Grangerem rozhodli vydat jinými cestičkami. Obrátili se na veterány mezi operativci Univerzity Johna Clarka a Dominga Chaveze, kteří vytvořili pro mladého Ryana plán výcviku, jakýsi tréninkový program pro volný čas na nejbližší rok nebo i více.

A všechna ta tvrdá práce se vyplatila. Z Jacka juniora se po všem tom tréninku stal lepší operativce, ačkoliv během samotného tréninku se často styděl. Buck a další jemu podobní dělali tuhle práci celý život, a jejich zkušenosti se projeví. Ryan se neustále zlepšoval, o tom nebylo sporu, jenže zlepšení proti mužům jako James Buck neznamenal vyhrávat, ale jenom „zahynout“ později a donutit Bucka a ostatní k většímu úsilí, než ho sejmou.

Buck musel vidět zklamání v Ryanově obličejí, protože ho poplácal po rameni na znamení, že mu rozumí. Velšán uměl být zlomyslný a krutý, ale jindy býval otcovský, až přátelský. Jack netušil, která z obou Buckových osobností je „maskou“ – nebo zda snad nejsou obě nezbytnou součástí jeho výcviku ve smyslu cukr a bič. „Hlavu vzhůru, starý brachu,“ povzbudil ho Buck. „Jde ti to líp než na začátku. Máš fyzické předpoklady, abys to zvládl, jen se musíš naučit všechny triky. Prostě na tom musíme makat, vylepšovat techniku a psychiku. Už teď jsi lepší než devětadevadesát procent maníků tam venku. Ale to zbylé jedno procento jsou opravdu parchanti, tak jedeme dál, abys byl připravený i na ně, jo?“

Jack přikývl. Skromnost nepatřila k jeho silným stránkám, ale učení a zdokonalování ano. Byl dost chytrý, aby uznal, že James Buck má pravdu. Přesto ho vyhlídka, že mu cestou k dokonalosti ještě tisíckrát nakopou prdel, nenaplňovala nadšením.

Jack si znovu nasadil ochranné brýle. James Buck ho zlehka plácl dlaní do ramene. „Tak jo, chlapče. Jdeme na to znovu?“

Jack opět přikývl, tentokrát rozhodněji. „Jasně.“

KAPITOLA 4

V ŽÁRU poledního egyptského slunce přetévalo káhirske tržiště Chán el-Chalílí zájemci o oběd a levný nákup. Těžká vůně pečeného masa se linula vzduchem; mísila se s výpary vařených fazolí a kouřem z vodních dýmek, vyplňovala úzké křivolaké uličky se změtí obchůdků a stánků. Ulice, uličky a úzké průchody tržiště obklopovaly mešity a pískovcové zdi starobylých budov, a roztahovaly se po značné části starého města.

Tento súk začínal ve čtrnáctém století jako karavansaraj. Rozlehlý dvůr s hostincem sloužil karavanám procházejícím Káhirou po Hedvábné stezce. Nyní se všechno starobylé a moderní slilo v závratný ruch Chán el-Chalílí. Prodavači oblečení v *šalvar kamíz* smlouvali uprostřed úzkých průjezdů vedle jiných stánkařů v džínách a tričku. Z kaváren se linuly břeskne plechové tóny tradiční egyptské hudby a mísily se s techno hudbou, dunící z krámků s přehrávači a počítači. Výsledný hluk připomínal bzukot hmyzu, zpestřený tlukotem hliněných bubínků potažených kozlí kůží a ječením syntezátorů.

Prodávalo se tu všechno od rukodělných stříbrných a měděných cetek přes šperky a koberce po mucholapky, gumové sandály a trička s nápisem „I ♥ Egypt“.

Dav proudící uličkami tvořili mladí i staří, černí i bílí, Arabové, Západané i Asiaté. Skupinka tří Levantinců procházela tržištěm, urostlý stříbrovlasý muž uprostřed a dva svalnatí mladíci po jeho bocích. Kráčeli pokojně a uvolněně. Nebyli ničím nápadní, ale kdokoliv by jim věnoval byť chvilkovou pozornost, musel by si všimnout, že jejich oči těkají do stran častěji než oči ostatních nakupujících. Tu a tam se jeden z mladíků ohlédl v chůzi přes rameno.

Právě teď se muž po pravici rychle obrátil dozadu a přešel pohledem dav v uličce za sebou. Pozorně si prohlížel obličeje, ruce a pohyby všech lidí na dohled. Po více než deseti vteřinách svalnatý Levantinec dokončil kontrolu „šesté hodiny“, zase se otočil a přidal do kroku, aby se srovnal s ostatními.

„Jenom tři kamarádi, kteří si vyšli o polední přestávce.“ Hlášení se ozvalo z malého, takřka neviditelného sluchátka ukrytého v pravém uchu muže pětadvacet metrů vzadu za trojicí Levantinců. Západan v umolousaných džínách a volné modré plátěné košili stál před restaurací a předstíral zájem o francouzsky psaný jídelní lístek vyvěšený u dveří. Byl to Američan, třicátník, s krátkými tmavými vlasy a zanedbaným vousem. Po vyslechnutí zprávy vzhlédl od jídelníčku, přešel pohledem tři muže před sebou a zahleděl se dá do prašného průchodu, vedoucího z tržiště. Tam stál hluboko v chladivém stínu muž, spíše jen temný obrys, a opíral se o pískovcovou zeď.

Mladý Američan zvedl ruku, jako by odháněl od obličeje dotěrnou mouchu. Promluvil do malého mikrofonu v manžetě rukávu. „Jak říkáš. Zatračeně spořádaní občané, opory společnosti. Nic zajímavého.“

Muž ukrytý ve stínu se odlepil od zdi a vydal se do uličky směrem k trojici, která ho právě míjela. Cestou zvedl ruku k obličeji a Američan v modré košili uslyšel ve sluchátku druhé hlášení: „Dobrá, Dome, mám je. Posuň se o jednu ulici, předběhni je a postupuj k dalšímu úzkému hrdlu. Dám ti vědět, jestli se zastaví.“

„Jsou tví, Same,“ opáčil Dominic Caruso a zabočil z uličky doleva do průchodu vedoucího po schodišti nahoru na ulici al-Badistand. Na širší ulici zahrnul doprava a rychle kličkoval mezi chodci, cyklisty a motorikšami, aby se dostal před objekt svého zájmu.

Dominic Caruso byl mladý, zdatný a měl poměrně tmavou pleť. To všechno mu v několika posledních dnech pomáhalo při sledování tady v Káhiře. Zejména zbarvení kůže a vlasů mu usnadňovalo splynout s davem, složeným převážně z tmavovlasých jedinců s olivovým nádechem pleti. Tělesná zdatnost a poměrně mladý věk byly v této akci také nemalou výhodou, protože sledovaný objekt byl tím, co se v Dominikově profesi nazývalo „tvrdým cílem“. Mustafa al-Dabúsi, stříbrovlasý osmapadesátiletý muž se dvěma svalnatými tělesnými strážci, byl ústředním prvkem Dominikovy akce v Káhiře. Mustafa al-Dabúsi byl terorista.

A Dominikovi nemusel nikdo připomínat, že teroristé se v reálném světě málokdy dožívají osmapadesáti let věku, pokud si nevšímají, zda je někdo sleduje. Al-Dabúsi ovládal všechny protisledovací triky, tyhle uličky znal jako své boty a měl přátele ve zdejších úřadech, policii i tajných službách.

Opravdu tvrdý cíl.

Co se Carusa týče, nebyl v téhle hře vyložený začátečník. V posledních deseti letech strávil spoustu času jako stín různých darebáků. Než nastoupil spolu se

svým dvojčetem Brianem na Univerzitu, sloužil několik let jako zvláštní agent FBI. Brian zahynul před rokem při tajné akci Univerzity v Libyi. Dom byl tehdy s ním, držel umírajícího bratra v náručí. Potom se vrátil na Univerzitu pevně odhodlán pokračovat ve své těžké a nebezpečné práci, ve kterou věřil.

Dom minul mladíka prodávajícího čaj z velkého džbánu, zavěšeného na koženém řemínku na krku, a zrychlil krok, aby včas dorazil na další místo, kde mohl jeho cíl změnit směr. Křižovatka ležela asi sto metrů jižněji.

Carusův parták Sam Driscoll sledoval trojici klikatými uličkami a udržoval si patřičný odstup. Sam dospěl k závěru, že pokud by s nimi ztratil kontakt, tak budiž; Dom Caruso se přesouvá dopředu k dalšímu „úzkému hrdlu“. Pokud by snad al-Dabúsí zmizel někde mezi Samovou a Domovou pozicí, porozhlédli by se po něm, ale i kdyby ho dnes ztratili, odchyťí si ho později, u jeho domu. Oba Američané uvažovali, že bude lepší riskovat ztrátu cíle než se přílišnou snahou prozradit. Al-Dabúsí se zastavil u zlatnictví, jeho pohled upoutalo cosi v zaprášené vitrině hned v širokém vchodu. Sam pokračoval pár kroků v chůzi a pak se zastavil ve stínu plátěného stanu, pod kterým mladé prodavačky nabízely křiklavé plastové hračky a podobné kýčce pro turisty. Zatímco čekal, až se jeho cíl zase pohne, pokročil hlouběji do stínu. Měl pocit, že dokonale splývá s okolím, ale všimla si ho dívčina v čádoru a s úsměvem k němu přistoupila: „Pane, nechcete sluneční brýle?“

Do prdele.

Jenom zavrtěl hlavou, dívka pochopila a nechala ho být.

Sam Driscoll uměl odradit lidi pohledem. Bývalý ranger s mnoha odslouženými turnusy na cvičáku i v poli nastoupil na Univerzitu na doporučení Jacka Ryana staršího. Driscolla vyhodili z armády pod nátlakem právníků z ministerstva spravedlnosti poté, co Kealtyho vláda zatoužila po jeho krvi. Stalo se to po jednom přeshraničním výpadu do Pákistánu, kde po Samovi zůstalo na Kealtyho vkus trochu moc mrtvých darebáků.

Driscoll byl naprosto ochoten uznat, že porušil občanská práva těch zasaných teroristů, když každému vpálil do makovice desítimilimetrovou expanzní střelu. Ale dle jeho názoru dělal svoji práci a odvedl jí jenom tolik, kolik bylo nezbytné pro úspěšné splnění úkolu.

Život je svině a končí smrtí.

Když Jack starší vytáhl Driscollovu aféru na světlo, ministerstvo spravedlnosti od ní dalo ruce pryč. Na Ryanovo doporučení a osobní přímluvu Johna Clarka u Gerryho Hendleyho pak byl Sam přijat na Univerzitu.

Sam Driscoll byl v osmatřiceti o pár let starší než Dom Caruso, jeho par-

řád v této akci. Přestože byl ve vynikající tělesné kondici, čas se na něm podepsal prošedivělými vousy, hlubokými vráskami kolem očí a hlodavou bolestí staré rány v rameni, s níž se probouzel každíčké ráno. Přišel k ní v přestřelce během odchodu z té pákistánské akce; dávka z kalašnikova kteréhoosi džihádisty roztrátila kámen před Driscollovým palpostem a do rangerova trupu se zakously přírodní střeptiny.

V tuto chvíli ho rameno nijak zvlášť netrápilo, ztuhlost a bolesti ustupovaly rozhybáním a cvičením. Pár hodin pěšího sledování v uličkách káhirského starého města mu dnes poskytlo hojnost obojího.

A Driscolla čekalo ještě další cvičení. Zvedl zrak a zjistil, že al-Dabúsí se už zase pohnul. Sam chvíli počkal a pak vykročil do uličky, aby se opět zavěsil na paty stříbrovlasému teroristovi.

Po chvíli se Sam znovu zastavil, protože jeho cíl vstoupil do rušné kavárny, jakých je v Káhiře všude plno. Muži seděli u malých stolků, přetékajících až doprostřed uličky; hráli vrhcáby nebo šachy, kouřili vodní dýmky i cigarety a popíjeli silnou tureckou kávu či voňavý zelený čaj. Al-Dabúsí se svými muži minul venkovní stolky a prošel hlouběji do tmavé místnosti.

Sam potichu pronesl do mikrofonu v manžetě: „Dome, slyšíš?“

„Jo,“ ozvalo se v Driscollově sluchátku.

„Osoby se zastavily. Jsou v kavárně na...“

Sam se rozhlížel po zdech a nárožích nepřehledné uličky ve snaze najít nějaké znamení. Všude kolem viděl stánky a boudy, ale nic, co by upřesnulo jeho polohu. Když se dříve trmácel po pákistánských horách, sloužil mu jeho orientační smysl lépe než tady v káhirském starém městě. Risknul kradmý pohled do mapy, aby se zaměřil. „Dobře, právě jsme odbočili doleva z Majdán Husajn. Myslím, že jsme kousíček severně od al-Badistand. Řekněme padesát metrů od tvé pozice. Zdá se, že náš chlápek a jeho gorily tady budou sedět a kecat. Co kdybys přišel sem, a domluvíme se?“

„Už jdu.“

Sam přešel při čekání na posilu na druhou stranu k obchodu se svítidly a obdivně zíral na skleněný lustr. Ve velké křišťálové kouli se odrážel vchod do kavárny natolik zřetelně, že by viděl svůj objekt odcházet. Místo toho však spatřil další tři muže, kteří přišli z druhé strany a vstoupili dovnitř. Cosi ve vzhledu vůdce této partičky ho zarazilo. Driscoll se odhodlal přejít kolem vchodu a nakoukl dovnitř, jako by tam někoho hledal.

Vzadu, až u kamenné zdi, seděl Mustafa al-Dabúsí u stolu hned vedle nově příchozích.

„Zajímavé,“ pomyslel si Sam, zatímco poodešel pár kroků od vchodu do kavárny.

Dom dorazil za minutku, přidal se k Samovi a společně se probírali hadry u dalšího stánku. Driscoll se natáhl přes pult a vytáhl z hromady džíny, jako by si je chtěl prohlédnout. Zašeptal svému partákovi: „Náš chlápek má tajnou schůzku s neznámou osobou.“

Dom neodpověděl; jenom otočil figurínu před stánkem a předstíral pohled na visačku vesty, kterou měla na sobě. Kryl se plastovou figurínou v životní velikosti a díval se do kavárny na druhé straně uličky. Driscoll pomalu přecházel za jeho zády. Dom zašeptal: „Bylo sakra načase. Čekáme už celé dny.“

„Jasně. Pojdme zabrat stolek v kavárně naproti, třeba si cvaknem pár snímků těch šašků. Pošleme je Rickovi a uvidíme, jestli je ti jeho počítačové magové ztotožní. Tamten vzadu vypadá, že tomu velí.“

Minutu poté seděli oba Američané ve stínu pod slunečníkem v předzahradce protilehlé kavárny. Ke stolku přistoupila číšnice v čádoru. Dom se ujal objednávky, k Driscollovu velkému překvapení. „*Kávazijáda*,“ pronesl s milým úsměvem a ukázal přítom na sebe a Sama.

Žena přikývla a odkráčela.

„Prozradíš mi, cos nám právě objednal?“

„Dvě turecké kávy s cukrem navíc.“

Sam pokrčil rameny a dlouhým, pomalým úklonem šíje si protáhl tuhou jizvu na rameni. „To zní docela dobře. Kofein se mi zrovna hodí.“

Dostali kávu a pomalu upíjeli. Nedívali se na svůj objekt. Pokud jeho ochranka stojí aspoň za něco, tak právě vyhodnocuje dva Zápaďany sedící přes uličku, ale nejspíš jenom pár minut. Když si Sam s Domem dají pozor a nebudou si jich vůbec všímat, tak se al-Dabúsí, jeho muži i trojice nově příchozích uklidní, že je to jenom pár turistů, co tu sedí a čekají, až jejich ženy prohrabou všechny hadry na tržišti. Nic, čím by se měli zabývat.

Přestože Sam s Domem zde byli v akci a sledování teroristy bylo spojeno s nemalým nebezpečím, užívali si pobyt venku a popíjení kávy za slunečného dne. Několik posledních dní vycházeli jenom v noci, a vždy buď jeden, nebo druhý. Zbytek času působili v apartmá naproti honosné rezidenci obehnané vysokou zdí, kterou si al-Dabúsí pronajal v lepší čtvrti az-Zamálik. Trávili dlouhé dny a noci zíráním do dalekohledů, focením návštěvníků a požíváním skopového s rýží v množství, které je zbavilo posledních sympatií k rýži i skopovému.

Sam s Domem však věděli, stejně jako jejich podpůrný tým doma na Univerzitě, že tahle práce je důležitá.

Mustafa al-Dabúsí byl sice rozený Egypťan, ale posledních zhruba patnáct let prožil v Pákistánu a Jemenu, kde pracoval pro Umajjovskou revoluční radu (URC). Když teď byla URC v zoufalém rozkladu kvůli zmizení svého vůdce a díky řadě úspěšných akcí CIA a dalších tajných služeb, al-Dabúsí se vrátil domů a údajně pracoval pro novou vládu v jakémsi úřadě v Alexandrii.

Jenže Univerzita zjistila, že je za tím ještě něco. Jack Ryan mladší prošel seznamy všech známých členů URC a z utajených i veřejných zdrojů se snažil zjistit, kde teď jsou a co dělají. Byla to obtížná práce, ale vyvrcholila odhalením, že MAD, jak na Univerzitě označovali Mustafu al-Dabúsího, neoficiálně pracuje pro Muslimské bratrstvo, ovládající části Egypta. Další pátrání ukázalo, že MAD dostal za úkol vybudovat několik výcvikových táborů poblíž egyptských hranic s Libyí. Podle tajných dokumentů CIA egyptské tajné služby údajně plánovaly vycvičit libyjské milice v cosi podobné opravdové armádě.

Někteří v CIA, a *úplně všichni* na Univerzitě, to však považovali za lživou zástěrku. Až dosud všechno naznačovalo, že MAD se zajímá jen o podporu terorismu namířeného proti nevěřícím; nezdál se tudíž vhodnou volbou pro výcvik domobrany v severní Africe.

Takže když Univerzita zachytila šifrovaný e-mail z účtu jednoho MADova společníka se sdělením, že al-Dabúsí hodlá strávit týden v Káhiře a sejít se tam s cizinci, kteří mu mají pomoci s jeho novým „podnikem“, operační náčelník Sam Granger reagoval okamžitě. Vyslal na místo Sama Driscolla s Dominikem Carusem, aby nafotili každého, kdo přijde za MADem do jeho domu. Doufal, že si pak udělá lepší představu o skutečných úkolech těch nových táborů.

Američané zatím seděli u stolku a tvářili se jako běžní znudění turisté, bavili se o turecké kávě, kterou právě popíjeli. Shodli se, že je neuvěřitelně dobrá, přestože oba měli stejný zážitek, když se jim při prvním setkání s ní podařilo nedopatřením nasát plná ústa hořkého lógru ze dna šálku.

Jakmile jim v šalcích zbývala sotva půlka kávy, vrátili se ke svému úkolu. Jeden po druhém vrhli kratičký pohled do tmavé místnosti přes ulici. Nejprve jen zběžné hození okem. Párkrát to zopakovali, až dospěli k jasnému závěru – žádný ze šesti mužů u stolu jim nevěnuje nežádoucí pozornost.

Dom vytáhl z džínů pouzdro na sluneční brýle a položil ho na stůl. Odklopil vršek a odhrnul z vnitřní strany víčka plátěný polštářek. Tím odkryl

maličkou LCD obrazovku, ukazující záběr dvanáctimegapixelové kamery, ukryté v dolní části pouzdra. Mobilním telefonem se pak připojil ke kameře přes bluetooth. Potom přiblížil obraz, až měl na obrazovce dokonale orámovaný záběr šesti mužů u dvou stolků. Zatímco al-Dabúsi s oběma nohlady kouřili *šíšu* a bavili se s trojicí u sousedního stolku, Caruso cvakal tlačítkem na svém mobilu a nenápadná kamera na stole ukládala tucty digitálních snímků.

Zatímco se Dom soustředil na svou práci a bedlivě se snažil *nevypadat* soustředěně, Sam promluvil: „Ti noví chlápci jsou vojáci. Ten velký uprostřed, co sedí zády ke zdi, je vyšší důstojník.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Protože jsem byl voják, a *nebyl* jsem vyšší důstojník.“

„No jasně.“

Driscoll pokračoval: „Nemůžu ti vysvětlit, jak to vlastně vím, ale je to přinejmenším plukovník, možná dokonce generál. Dám na to krk.“

„Není to Egypťan, to je na beton,“ opáčil Dom a strčil kameru zpátky do kapsy.

Driscoll ani nepohnul hlavou. Pozoroval hrubý, vlhký lógr na dně svého šálku. „Je to Pákistánec.“

„Taky si myslím.“

„Máme fotky, tak nepokoušejme štěstí,“ nadhodil Sam.

„Souhlas,“ přikývl Dom. „Už mě nebaví pozorovat jiné lidi, jak se cpou. Pojdme něco sníst.“

„Skopové s rýží?“ rozmrzele zavrčel Sam.

„Něco lepšího. U metra je McDonald.“

„Leda tak McBeran.“

KAPITOLA 5

JACK RYAN mladší zjel se svým hummerem na své přidělené stání na parkovišti firmy Hendley Associates v 05:10 ráno. Pracně se vysoukal z velkého vozu. Bolelo ho celé tělo; paže a nohy měl poseté škrábanci a oděrkami.

Belhal se do budovy zadním vchodem. Nesnášel takhle časné ranní příchody, a protivilo se mu to zvláště dnes, když je tak zmlácený. Ale měl na práci něco důležitého, co nepočká. Aktuálně probíhaly čtyři terénní operace a Ryan si ze všeho nejvíc přál být tam s ostatními. Jenže si dobře uvědomoval, že jeho úkolem je zajistit jim co nejlepší zpravodajské informace v reálném čase. I kdyby jim nedokázal jejich těžkou práci ulehčit, musí se přinejmenším postarat, aby to neměli těžší, než je nezbytně nutné.

Minul strážného u recepcy ve vestibulu. Z Jackova pohledu byl ten chlap na tuhle nemožnou hodinu až nechutně bdělý a čilý.

„Dobré ráno, pane Ryane.“

„Ahoj, Bille.“ Normálně Ryan nepřicházel před osmou, a tou dobou už vysloužilý nadrotmistr letectva Bill přenechával své místo Erniemu. Ryan se s Billem setkal jen několikrát, ale bývalý nadrotmistr se zdál být pro tuhle práci přímo zrozený.

Jack mladší vyjel výtahem nahoru, došoural se tmavou chodbou do své kanceláře, shodil na zem kožený batůžek a zamířil do kuchyňky. Tam si nejprve postavil na kafe a potom sáhl do mrazáku a vytáhl pytlík s ledem, v poslední době hodně často používaný.

Nečekal, než bude káva hotová, došel zpátky do kanceláře, spustil počítač a rozsvítil lampičku. Kromě Jacka, pár ajťáků, co dělají nepřetržitě, noční směny analytiků/překladaatelů a strážných v přízemí bude v budově mrtvo přinejmenším ještě hodinu. Jack si sedl, přitiskl led k čelisti a složil hlavu na psací stůl.

„Do prdele,“ zamumlal.

O pět minut později překapávač vyplivl poslední kapku do konvice přesně

ve chvíli, kdy Ryan vylovil ze skříňky hrnek; naplnil ho horkou černou kapalinou a odkulhal zpátky ke svému stolu.

Chtělo se mu jít domů a lehnout si, jenže to nepřicházelo v úvahu. Výcvik, kterým procházel po pracovní době, mu sice dával zabrat, ale věděl, že není ve skutečném ohrožení. To jeho kolegové v terénu se vystavovali nebezpečí, a jeho úkolem je být jim nápomocný.

A nástrojem, který mu to umožňoval, byl jeho počítač. Přesněji řečeno data, která z éteru lovily parabolické talíře a změřt antén na střeše budovy Hendley Associates, data, která z neustálého přívalu šifrovaných informací dobývali lamači kódů na sálovém superpočítači. Jackovo každodenní ranní rybaření probíhalo v proudu dat z CIA v Langley, Národního bezpečnostního úřadu ve Fort Mead, Národního protiteroristického střediska na Liberty Crossing v McLean, FBI ve Washingtonu a spousty dalších agentur. Všiml si, že dnes ho čeká navzdory časně hodině mimořádně objemná dávka. Většinu z toho tvořily zprávy přicházející do Langley ze spřátelených zemí, a kvůli nim právě přišel tak brzy.

Jack se nejprve připojil k svodce Národního bezpečnostního úřadu. Nesla zkratku XITS (Executive Intercept Transcript Summary – přehled přepisů zachycených zpráv) a těšila se neuctivé přezdívce „zits“ (beďary). Upozornila by ho na všechno důležité, co se událo od jeho včerejšího odchodu z práce v šest večer. Zatímco se obrazovka plnila daty, prošel si v hlavě dnešní denní program. Pracovní tempo tady na Univerzitě se v několika posledních týdnech výrazně zrychlilo, takže Jackovi se každé ráno zdálo čím dál těžší rozhodnout, čím začít pracovní den.

Čtyři operativci Univerzity v terénu byli rozděleni do dvou oddílů. Jackův bratranec Dominic Caruso s bývalým rangerem Samem Driscollem tvořili jeden tým. Působili v Káhiře, kde sledovali jednoho operativce Muslimského bratrstva. Jack byl spolu s ostatními analytiky na Univerzitě přesvědčen, že Arab právě chystá nějakou neplechu. Podle údajů CIA budoval výcvikové tábory v západním Egyptě a z přebytků a ze skladů egyptské armády nakupoval zbraně a munici. A potom... No, to byl právě ten problém. Nikdo netušil, co má za lubem s těmi tábory a zbraněmi a zkušenostmi, které nasbíral při práci pro URC a další skupiny za posledních dvacet let. Věděli jenom tolik, že je teď i se svými tábory a výzbrojí v Egyptě.

Jack si povzdychl. Egypt po Mubarakovi. Totálně rozesraná oblast volné palby?

Americká média s jistotou tvrdila, že změny na Blízkém východě přinesou

mír a klid, ale Ryan, Univerzita a všichni věci znalí lidé na celém světě očekávali, že místo uklidnění přijde vzestup extremismu.

Pro většinu amerických médií však byli lidé s podobnými názory přinejlepším škarohlídi, v horším případě pak bigotní zpátečníci. Ryan se sám považoval za realistu, a proto nad těmi převratnými změnami nijak nejásal.

Extremisté hromadně ožívali. Po Emírově zmizení před necelým rokem teroristé po celém světě měnili své skrýše, místa pobytu, zaměstnání, ba i hostitelské země.

Jedno však zůstávalo beze změny. Hlavní základnou celého džihádistického hnutí byl Pákistán. Před třiceti lety se sem stahovali všichni nadějní džihádisté z celého světa k boji proti Rusům. Každý islámský kluk po pubertě tady mohl dostat pušku a expresní lístek do ráje. Pro ty mladší se našlo místo v medrese. V těchto náboženských školách se jim dostalo ošacení a stravy, a také pocitu sounáležitosti, ovšem v pákistánských medresách se vyučovaly jenom extremistické názory a válečné dovednosti. To se těmto dětským tálibům (=studentům) dobře hodilo, protože se připravovali na vyslání do Afghánistánu k boji proti Rusům. Když však Rusové odešli, nenacházely tyto jejich dovednosti spolu s naučenou představou o džihádu mnoho uplatnění.

A tak po odchodu Sovětů z Afghánistánu nevyhnutně zůstaly v Pákistánu statisíce ozbrojených a bojechtivých džihádistů jako obrovský trn v patě tamní vlády. A stejně nevyhnutně se tito ozbrojení a bojechtiví džihádisté tlačili do mocenského vakua v postsovětském Afghánistánu.

Tak začal příběh „studentského hnutí“ Tálibán, které zde vytvořilo bezpečné zázemí pro al-Kájdu, což sem zase před více než deseti lety přivedlo vojska západní koalice.

Ryan popíjel kávu a snažil se soustředit myšlenky od velkých geopolitických úvah zpět na svůj úkol. Když se teď jeho otec vydal na cestu zpátky do Bílého domu, tak ať si politikou láme hlavu táta. Junior se naproti tomu musí zabývat poměrně drobnými každodenními důsledky těchto velkých problémů. Drobnostmi jako ztotožnění konkrétních darebáků pro Sama s Domem. Poslali mu e-mailem další štos snímků k analýze. Byly mezi nimi také záběry neznámého Pákistánce, který se den předtím setkal s al-Dabúsím.

Ryan přeposlal e-mail Tonymu Willsovi, analytikovi v sousední kanceláři. Tony se pokusí toho člověka identifikovat. Jack se teď musí soustředit na druhou skupinu v terénu, Johna Clarka s Domingem Chavezem.

Ding s Johnem jsou touhle dobou v Evropě, konkrétně ve Frankfurtu, a probírají různé možnosti. Poslední dva dny strávili přípravou sledování

jistého bankéře al-Kájdy, který se chystal na pár schůzek v Lucembursku, ten ale na poslední chvíli zrušil svůj let z Islámábadu. Chlapi tak zůstali nažhavení bez konkrétního cíle, proto se Jack rozhodl věnovat dnes ráno nějaký čas hlubšímu pátrání kolem evropských bankéřů, s nimiž se muž z URC měl sejít. Doufal, že tak najde pro kolegy v Evropě nějaké čerstvé vodítko, které by mohli prověřit, než se sbalí a vrátí domů.

Z toho důvodu dnes Jack dorazil do práce mnohem dřív než obvykle. Nechtěl, aby se John s Dingem vraceli s prázdnýma rukama; bylo na něm, aby jim poskytl potřebné údaje k nalezení darebáků, takže se chystal věnovat několik hodin vyhledávání vhodných cílů.

Prošel čerstvé XITS a speciální program Gavina Bieryho. Program z dílny šéfa IT oddělení Univerzity prohledával datové řetězce podle požadavků zdejších analytiků. Umožňoval jim odfiltrovat většinu zpravodajských informací, které se netýkaly jejich aktuálních akcí, a pro Jacka to byl skutečný dar z nebes.

Ryan kliknutím myši otevřel několik souborů. Přitom se pozastavil nad množstvím informací proudících do Ameriky od spojenců.

Trochu ho to rozladilo; ne že by nechtěl sdílet informace se spojenci. Ale zamrzelo ho, že ten proud *není* obousměrný.

Většina americké zpravodajské komunity považovala za skandální nehořádnost fakt, že prezident Edward Kealty a jeho politicky dosazené kádry ve vrcholných funkcích za poslední čtyři roky výrazně omezili rozsah výzvědné činnosti Spojených států v jiných zemích. Kealty a jeho lidé přesunuli těžiště zpravodajské činnosti od vlastních špionážních aktivit směrem ke spoléhání se na zahraniční zpravodajské služby a jejich informace pro CIA. Bylo to bezpečnější z politického a diplomatického hlediska, jak Kealty správně uvažoval, ovšem ze všech ostatních pohledů bylo omezování amerických výzvědných služeb krajně nebezpečné. Vláda v podstatě zcela zatrhla neoficiální činnost utajených operativců ve spojeneckých zemích – a činnost lidí z tajných služeb na velvyslanectvích v zámoří svázala takovou spoustou nových pravidel a předpisů, že ji prakticky zcela ochromila.

Kealtyho vláda slibovala více „otevřenosti“ a „průhlednosti“ v tajné činnosti CIA. Jackův otec napsal otevřený dopis do *The Washington Post*, kde při dodržení veškeré náležitě úcty k prezidentskému úřadu naznačoval, že by si Ed Kealty měl vyhledat ve slovníku význam slova *utajovaný*.

Kealtyho lidé se vyhýbali operativní činnosti a místo ní upřednostňovali odposlechy a další elektronické prostředky. Špionážní družice a bezpilotní

letouny byly z diplomatického hlediska daleko, daleko bezpečnější, proto se nyní používaly více než kdy předtím. Netřeba zdůrazňovat, že zkušení operativci CIA si stěžovali a celkem správně upozorňovali, že ačkoliv tato moderní technika dokáže naprosto přesně zmapovat temeno hlavy kteréhokoliv nepřítele, daleko hůře než lidské zdroje odpovídá na otázku, co se odehrává *uvnitř* té hlavy. Tito zastánci operativních metod však byli považováni za dinosaury a na jejich argumenty se nehledělo.

No dobře, pomyslel si Ryan. *Za pár měsíců bude táta v úřadě.* Tím si byl jistý a doufal, že většina škod se stihne během otcova čtyřletého funkčního období napravit.

Vytěsnil podobné úvahy z hlavy, aby se mohl soustředit, a dopřál si dlouhý lok rychle chladnoucí kávy na podporu své dosud ještě rozespálé mysli. Klikal dál na noční proud informací, zvláštní pozornost věnoval Evropě, protože Chavez s Clarkem teď byli právě tam.

Počkat. Tady je něco nového. Ryan otevřel soubor z nové složky jednoho analytika CIA z OREA, Úřadu pro ruské a evropské rozborů (Office of Russian and European Analysis). Jack ho nejprve jen rychle přelétl, ale cosi upoutalo jeho pozornost, proto se k němu vrátil a pročetl ho slovo za slovem. Zřejmě kdosi z DCRI, francouzské vnitřní bezpečnostní služby, sděloval kolegovi z CIA, že má tip na přílet „zájmové osoby“ na letiště Charlese de Gaulla. To by samo o sobě nebylo nic zvlášť zajímavého, rozhodně nic, co by zapadalo do některé z Jackových vlastních hádanek, nebýt toho jména. Francouzský zpravodajský zdroj, ve zprávě pro CIA neuvedený, buď z operativy, nebo z odposlechu, měl důvod předpokládat, že zájmová osoba, muž známý Francouzům jenom jako Umar 8, je náborář Umajjovské revoluční rady. DCRI se doslechla, že by měl dorazit na letiště Charlese de Gaulla ve 13:10 linkou Air France z Tunisu, pak ho měla vyzvednout místní spojka a odvézt do bytu v Seine-Saint-Denis, nedaleko od letiště.

Jack měl dojem, že Francouzi toho o Umarovi 8 moc nevědí. Měli podezření, že patří k URC, ale nijak zvlášť se o něho nezajímali. CIA o něm také moc nevěděla – vlastně tak málo, že analytik z OREA na zprávu ani neodpověděl, natož aby ji předal pařížské expozituře.

CIA ani DCRI neměly o této zájmové osobě příliš mnoho informací, zato Jack Ryan mladší věděl o Umarovi 8 úplně všechno. Ryan měl své informace z první ruky, přímo od zdroje. Sájf Rahmán Jásin, zvaný Emír, „provalil“ totožnost Umara 8 loni na jaře při výslechu na Univerzitě.

Jack si to na okamžik připomněl. Výslech? Ne... Bylo to mučení. Nemá

smysl říkat tomu jinak. Ovšem přinejmenším v tomto případě to bylo velmi účinné. Natolik účinné, že teď znal právě jméno Umara 8 – Husní Iháb Rokkí. Tak účinné, že věděl, že jde o třiatřicetiletého Tunisana, a dost účinné, aby věděl, že není náborářem URC. Byl jedním z nižších velitelů jejího operačního křídla.

Jacka okamžitě zarazilo, že by tenhle chlápek měl být ve Francii. Přečetl Rokkího složku už mnohokrát, stejně jako složky všech známých členů všech hlavních teroristických organizací. Tenhle maník dosud nikdy neopustil Jemen či Pákistán, s výjimkou občasných návštěv doma v Tunisu. A tady ho máme, letí si do Paříže pod známou přezdívkou.

Podivné.

Tato zpráva Jacka rozrušila. Ne, Husní Rokkí nebyl nijak velkou rybou ve světě mezinárodního terorismu; touhle dobou, po neuvěřitelném rozprášení URC zásahem Univerzity, zůstal URC jediný operativec schopný sehrát významnější roli na mezinárodní úrovni. Ten muž se jmenuje Abdul bin Muhammad al-Kachtání a je velitelem operačního křídla URC.

Ryan by dal *cokoliv* za možnost dostat al-Kachtáního.

Rokkí nebyl al-Kachtání, ale jeho potulky po Francii, tak daleko od jeho obvyklého působiště, budou jistě zajímavé.

Jack z náhlého popudu otevřel složku obsahující samostatnou podsložku pro každého známého teroristu, každého podezřelého z terorismu, pro osoby jim blízké atd. Nešlo o běžně používanou databázi zpravodajské komunity. Prakticky všechny federální služby používaly systém TIDE (Terrorist Identities Datamart Environment). Ryan měl přístup k této rozsáhlé databázi, ale zdála se mu těžkopádná a nadbytečně přeplněná spoustou bezvýznamných nul. Vypomáhal si údaji z TIDE při tvorbě vlastní databáze, nazvané Galerie lumpů, ale jenom když potřeboval konkrétní údaje o určitých osobách. Většina ostatních údajů v jeho galerii pocházela z jeho vlastní činnosti, doplněné výsledky dalších analytiků Univerzity. Stálo to obrovský kus práce, ale už to přinášelo ovoce. Jack stále častěji nepotřeboval ani nahlízet do složek, protože při přípravě souborů mu většina údajů utkvěla v paměti a nedovolil si je zapomenout, dokud dotyčný nebyl z několika společlivých zdrojů prohlášen za mrtvého.

Protože však Rokkí nebyl rocková hvězda, ani Ryan si nepamatoval všechny podrobnosti. Rozklikl proto složku Husního Rokkího, prohlédl si snímky jeho obličeje, prolístoval údaje a potvrdil si, co už věděl. Pokud bylo kterékoliv západní zpravodajské službě známo, Rokkí ještě nikdy nebyl v Evropě.

Jack otevřel složku Abdula bin Muhammada al-Kachtáního. Obsahovala jediný snímek, několik let starý, ale ve slušném rozlišení. Jack se nezdržoval čtením údajů o tomhle chlápku, protože je sám sepsal. Žádná západní výzvědná služba neměla o al-Kachtáním ani tušení až do zadržení a výslechu Emíra. Jakmile Emír vypustil z úst jméno a náplň práce toho muže, Ryan s ostatními analytiky Univerzity začali skládat jeho životopis. Jack se osobně ujal vedení tohoto projektu a zatím se neměl čím pyšnit, protože za celý rok práce se jim podařilo shromáždit zatraceně málo informací.

Al-Kachtání se odjakživa vyhýbal publicitě, ale po Emírově zmizení se stal doslova neuvěřitelně nepostižitelným. Od chvíle, kdy se o něm dověděli, jako by zmizel z mapy. Za celý poslední rok se skrýval v temnotách, až do minulého týdne, kdy analytik Univerzity Tony Wills zachytil na jedné džihádistické stránce šifrovanou zprávu s tvrzením, že al-Kachtání vyzval k úderu proti evropským zemím – jmenovitě Francii – za přijetí zákonů proti nošení burky a šátku.

Univerzita rozeslala tento poznatek – samozřejmě utajeně – do celé zpravodajské komunity.

Ryan si začal dělat obrázek o situaci. Operační šéf URC chce udeřit ve Francii a do týdne se tam objeví jeden z jeho výkonných pobočníků, očividně kvůli setkání s dalšími sobě podobnými.

To je slabé. Nanejvýš slabé. Rozhodně nic, co by normálně přimělo Ryana vyslat do této oblasti operativce. Za normálních okolností by se po takovém zjištění spolu s kolegy jenom trochu víc zaměřil na sledování francouzských zpravodajských zdrojů a komunikace pařížské expozitury CIA, aby se přesvědčil, jestli se během evropského výletu Husní Rokkího něco vyvine.

Jenže Ryan věděl, že Clark s Chavezem jsou ve Frankfurtu, kousek od Paříže. Navíc jsou plně vybavení a připravení na sledovací akci.

Neměl by je poslat do Paříže, aby zkusili zjistit něco o Rokkího pohybech a stycích? *Ano*. Sakra, je to fanatik. Co dělá bouchač URC mezi normálními lidmi? Univerzitě by se hodilo zjistit, co má za lubem.

Jack sáhl po telefonu a vyťukal dvouciferný kód. Ve Frankfurtu bude něco po poledni.

Zatímco čekal na spojení, vzal pytlík s tajícím ledem a přitiskl si ho na rozbolavělou šíji.

John Clark se ozval po prvním zazvonění. „Ahoj, Johne, tady Jack. Něco se vylíhlo. Asi tě to neohromí, ale vypadá to napůl nadějně. Co bys řekl návratu přes Paříž?“

KAPITOLA 6

STOVKU MIL jižně od Denveru, stát Colorado, se v rovině u dálnice 67 ve stínu Skalistých hor rozkládá komplex budov, věží a plotů o rozloze šesti set čtyřiceti akrů.

Jeho úřední název zní Federální nápravný komplex Florence a v nomenklatuře Správy věznic nese označení Zařízení pro výkon trestu s nejpřísnějším režimem ADX Florence.

Správa věznic třídí svých 114 vězení do pěti stupňů zabezpečení a ADX Florence je na prvním místě seznamu jako jediné ve své kategorii. Nachází se také v *Guinnessově knize rekordů* jako nejstřeženější vězení na světě. Je to nejlépe zabezpečená americká „supermax“ káznice, kde jsou pod zámkem ti nejnebezpečnější, nejobávanější a nejzkratnější vězni.

Bezpečnostní opatření zahrnují laserové nástrahy, pohybová čidla, infračervené kamery, automatická vrata a ploty, hlídací psy a ozbrojené strážce. Dosud ještě nikdo z ADX Florence neuprchl. Dokonce je krajně nepravděpodobné, že by kdy kdo v ADX Florence unikl ze své cely.

Zhruba stejně těžké jako dostat se ven z „Alcatrazu Skalistých hor“ je také proniknout dovnitř. Ve Florence se nachází necelých 500 chovanců z celkového osazenstva amerických federálních věznic čítajícího přes 210 000 duší. Většina běžných amerických federálních vězňů by snáze dosáhla přijetí na Harvard než do Florence.

Devadesát procent trestanců v ADX Florence jsou muži, kteří sem byli přesunuti z jiných věznic, protože jsou nebezpeční pro ostatní. Zbýlých deset procent tvoří mimořádně významní nebo zvláště rizikovní odsouzení. Ti jsou většinou umístěni na všeobecných odděleních, jednotlivě uzavřeni po čtyřicet hodin denně, ale s možností nepřímého styku mezi sebou a – prostřednictvím návštěv, e-mailů a telefonů – také s okolním světem.

Ted Kaczynski, zvaný Unabomber, je na všeobecném oddělení D, stejně

jako spolupachatel bombového útoku v Oklahoma City Terry Nichols a olympijský pumový atentátník Eric Roberts Rudolph.

Na všeobecném oddělení ve Florence je umístěn také mexický narkobaron Francisco „El Titi“ Arellano nebo podkápo mafiánské rodiny Lucchese Anthony „Výfuk“ Casso či Robert Philip Hanssen, zrádce z řad FBI, který po dvacet let prodával americké tajné informace Sovětům a později Rusům.

Oddělení H má přísnější režim, tužší samotku a zdejší chovanci podléhají ZPO, zvláštním provozním opatřením – Správa věznic tak nazývá pravidla pro věznění obzvláště těžkých zločinců. V celé soustavě federálních věznic není ani šedesát trestanců v režimu ZPO, více než čtyřicet z nich jsou teroristé. „Podpatkový atentátník“ Richard Reid strávil řadu let na oddělení H, než se díky dobrému chování a mnoha složitým soudním procesům přesunul na oddělení D. Umar Abdur-Rahmán zvaný „Slepý šejk“ je na oddělení H, stejně jako „Dvacátý únosce“ Zakaríja Músaví. Vůdce buňky pumových útočníků na Světové obchodní středisko v roce 1993 Ramzí Júsuf pobývá střídavě na oddělení H a v cele s ještě přísnějším režimem, v závislosti na svých střídavých náladách a chování.

Zdejší chovanci mají povolenu pouze hodinovou vycházku na betonový dvůr „pro jednoho“, který vypadá jako vypuštěný bazének. I to až po tělesné prohlídce, s pouty na ruku i na nohu a v doprovodu dvou strážných.

Jeden drží řetěz od pout, druhý velký obušek.

Přesto ještě není oddělení H to nejprísnejší. Tím je oddělení Z, „ultramaximální“ kárné oddělení, kam chodí darebáci rozjímat o svých kázeňských přestupcích proti ZPO. Tady nejsou žádné vycházky ani návštěvy, dokonce i styk se strážnými je omezen na minimum.

Kupodivu dokonce i oddělení Z má ještě zvláštní oddíl, kam se posílají jen ti nejhorší z nejhorších. Říká se mu Pásmo 13 a aktuálně jsou zde ubytováni jen tři trestanci.

Ramzí Júsuf sem byl umístěn za porušování ZPO na oddělení Z, kam byl přeložen za porušování ZPO na oddělení H.

Šedesátiletý vězeňský mazák Tommy Silverstein, odsouzený za ozbrojenou loupež v roce 1977, tady skončil už dávno za vraždu dvou spoluvězňů a jednoho dozorce v jiné věznici se zpřísněným režimem.

A třetí vězeň, kterého sem přivedli maskovaní agenti FBI před několika měsíci a pro kterého byla v Pásmu 13 upravena jedna cela, nyní oddělená i od zbytku tohoto ultrasuperpřísného oddělení. O nové cele vědí jenom bachaři z Pásmu 13 a jenom dva z nich viděli obličej nového obyvatele. Nehlíďají ho

strážní Správy věznic, ale zvláštní odřad HRT – oddílu pro záchranu rukojmí z FBI; po zuby ozbrojení chlapi v bojové výstroji, pozorující svého jediného zajatce skleněnou přepážkou po čtyřadvacet hodin denně.

Muži z HRT znají pravou totožnost vězně, ale nemluví o tom. Spolu s hrstkou bachařů z Pásma 13, kteří vůbec vědí o existenci tohoto oddílu, hovoří o muži za sklem vždy jen jako o evidenčním čísle 09341-000.

Vězeň 09341-000 nemá ani třicetcentimetrový černobílý televizor, povolený většině ostatních trestanců. Nesmí ani vycházet ze své cely na betonový vycházkový dvůr.

Nikdy.

Většina vězňů má povolen jeden patnáctiminutový telefonní hovor týdně, který si ovšem musejí zaplatit z vlastního účtu, vedeného správou věznice.

Vězeň 09341-000 nemá ani právo telefonovat, ani účet u správy věznice.

Nesmí ani přijímat návštěvy, posílat ani dostávat poštu, a nemá ani přístup k psychologickým a vzdělávacím službám poskytovaným ostatním vězňům.

Jeho cela, celý jeho svět, má sotva osm čtverečních metrů, něco přes tři a půl metru na délku a dva metry na šířku. Lůžko, stůl a nepohyblivá židle před ním jsou z litého betonu a jinak už v cele kromě kombinovaného záchodu a umyvadla se samočinným zastavením vody v případě ucpání odtoku není žádné další zařízení.

Deseticentimetrové okénko v zadní stěně cely je zazděné, takže její obyvatel nemá žádný výhled ani přístup denního světla.

Vězeň 09341-000 je nejosamělejším trestancem v Americe a možná i na celém světě.

Je to Sájf Rahmán Jásin zvaný Emír. Vůdce Umajjovské revoluční rady, osovatel teroristických útoků, které si vyžádaly stovky mrtvých v Americe i jiných západních zemích, a plánovač úderu proti Západu, který by počtem obětí snadno stonásobně překonal všechny předchozí.

Emír dokončil ranní *salaat*, zvedl se z modlitebního koberečku a posadil se na tenkou matraci své betonové postele. Pohlédl na prostý kalendář u svého levého lokte a zjistil, že je úterý. Kalendář dostal proto, aby mohl ve správný čas odevzdat prádlo k výměně do šachty s elektricky ovládaným ocelovým poklopem. Jásin věděl, že v úterý musí prostrčit poklopem svou vlněnou příkrývku, aby mu ji vyčistili. Pečlivě ji stočil do těsného válce, přešel kolem svého ocelového jednoduchého záchodu s umyvadlem a dalším krokem minul sprchu s časovačem, bránícím zaplavení cely při zakrytí odtoku.

Ještě jeden krok a ocitl se u okénka s poklopem. Skrz plexisklo na něj bez-

výrazně zírali dva muži v černých kombinézách, černých balistických vestách a černých kuklách. Na prsou jim visely samopaly MP5 v pohotovostní poloze.

Neměli vůbec žádné odznaky, nášivky ani distinkce.

Byly z nich vidět jenom oči.

Emír opětoval jejich pohled, zíral na jednoho, pak na druhého, docela dlouho. Jeho obličej byl od jejich vzdálen něco přes půl metru, ovšem oba muži byli o dost vyšší. Všechny tři páry očí vyzařovaly zášť a nenávist. Jeden z obou maskovaných mužů za zvukotěsným sklem musel něco prohodit k tomu druhému, protože další dva maskovaní a ozbrojení muži, sedící u stolu v zadní části strážnice, otočili hlavy k svému zajatci a jeden z nich zmáčkl vypínač na ovládacím panelu. V Emírově cele zaznělo hlasité pípnutí a pod oknem se otevřel malý poklop. Emír si ho nevšímal a dál se přetlačoval pohledem s oběma strážnými. Po několika vteřinách se ozvalo nové pípnutí a ze zapuštěného reproduktoru ve stropu nad Emírovou postelí se ozval hlas muže u pultu.

Maskovaný strážný promluvil anglicky: „Vlož příkrývku do dvířek.“

Emír se ani nehnul.

Znovu: „Vlož příkrývku do dvířek.“

Vězeň nereagoval.

„Poslední možnost.“

Tentokrát Jásin uposlechl. Předvedl jim malou ukázkou odporu, a to bylo jeho vítězství. Muži, kteří ho drželi první týdny po jeho zajetí, byli už dávno pryč, a od té doby Jásin zkoušel důslednost a odhodlání svých žaláříků. Pomalu přikývl, vhodil příkrývku do otvoru a poklop se uzavřel. Na druhé straně jeden z mužů u okna příkrývku vytáhl, rozbalil ji a prohlédl, načež se vydal k prádelnímu koši. Přešel kolem něj a hodil příkrývku do plastového kbelíku na odpadky.

Muž u pultu znovu promluvil do mikrofonu: „Právě jsi přišel o příkrývku, 09341. Klidně si nás zkoušej, sráči. Máme tuhle hru rádi a můžeme ji hrát každý pojebaný den.“ Mikrofon se s hlasitým cvaknutím odpojil a vysoký strážný se vrátil k oknu po bok svého parťáka. Spolu tam stáli jako vytesaní z kamene, zírali otvory v kuklách na muže za oknem.

Emír se odvrátil a šel zpátky ke své betonové posteli.

Ta příkrývka mu bude chybět.

KAPITOLA 7

MELANIE KRAFTOVÁ měla mimořádně špatný týden. Melanie pracovala u CIA jako zpravodajský analytik veřejných zdrojů. Teprve před dvěma lety vyšla ze školy – na American University získala bakalářský titul v oboru mezinárodních vztahů a magisterský z americké zahraniční politiky. To z ní, spolu s pěti lety, jež prožila v Egyptě jako dcera leteckého přidělence, dělalo zajímavý přírůstek pro CIA. Byla zařazena na Zpravodajské správě – přesněji v odboru pro Blízký východ a severní Afriku. Slečna Kraftová se zaměřovala především na Egypt a díky svému rozhledu a nadšení občas trochu vybočila nad rámec svých všedních úkolů a věnovala se i jiným projektům.

Tato tendence „vystrkovat hlavu“ tentokrát ohrozila její sotva dvouletou kariéru.

Melanie byla zvyklá vyhrávat. Patřila k nejlepším v jazykových kurzech v Egyptě, ve fotbalovém týmu na střední škole i v univerzitním studiu. Usilovná snaha jí vynesla uznání profesorů i pochvalná hodnocení u Agentury. Ale rozjetý vlak jejích intelektuálních a profesních úspěchů se před týdnem se skřípotem zastavil poté, co nakoukla do kanceláře svého šéfa s papíry, které sepsala ve svém volném čase.

Nesly nadpis „Vyhodnocení politických prohlášení Muslimského bratrstva v angličtině a v masrí“. Melanie pročesala webové stránky v angličtině a v egyptské arabštině (masrí) a zaznamenala rostoucí rozpor mezi veřejnými prohlášeními Muslimského bratrstva směrem k Západu a jejich projevy k domácímu publiku. Dokument obsahoval drsné, ale dobře podložené údaje. Strávila v posledních měsících spoustu večerů a víkendů vytvářením falešných profilů arabských mužů, aby získala přístup na zaheslovaná islamistická fóra. Získala si v těchto „kyberkavárnách“ důvěru Egyptanů, kteří ji přijali mezi sebe a probírali s ní projevy Muslimského bratrstva v egyptských medresách, dokonce s ní „mluvili“ o vyslancích Bratrstva v jiných muslimských zemích a jejich stycích se známými radikály.

Všechno, co takto zjistila, porovnávala s dobromyslnou tváří, kterou Bratrstvo ukazovalo Západu.

Jakmile dokončila svou zprávu, předala ji svému přímému nadřízenému. Ten ji poslal k Phyllis Starkové, ředitelce odboru. Phyllis si přečetla nadpis, odměřeně přikývla a hodila desky na stůl.

Melanie se zarazila; očekávala od své šéfky nějaký projev uznání. Cestou zpátky do své kanceláře se utěšovala, že výsledek její dřiny aspoň pošle někam výš.

Dočkala se za dva dny. Paní Starková její dílo *postoupila* dál, kdosi ho *přečetl* a Melanie byla předvolána do zasedačky ve čtvrtém patře. Když vstoupila, už tam byl její přímý nadřízený, ředitelka odboru a pár kravaťáků ze sedmého patra, které neznala.

Ani se nesnažili předstírat poradu. Z tváří a gest mužů kolem konferenčního stolu Melanie pochopila, že je v průšvih, ještě než si sedla.

„Slečno Kraftová, co se snažíte dosáhnout tímhle výtvozem? O co vám jde?“ zeptal se politický panák ze sedmého patra jménem Petit.

„Dosáhnout?“

„Zkoušíte získat díky tomuhle výplodu nové angažmá, nebo chcete, jenom aby to tady obíhalo, a až Ryan vyhraje a dosadí sem svoje lidi, budete hvězdou měsíce?“

„Ne.“ To ji vůbec nenapadlo. Teoreticky by výměna vlády neměla mít žádný dopad na někoho na její úrovni. „Jenom jsem četla naše výstupy o Bratrstvu a myslela jsem, že by to sneslo nějaké údaje z druhé strany. Existují náznaky z otevřených zdrojů – ve zprávě je všechno ocitované –, které ukazují na daleko nepříjemnější–“

„Slečno Kraftová, tady nejste na fakultě. Nebudu se probírat vašimi odkazy a poznámkami pod čarou.“

Melanie na to nereagovala, ale také se nehodlala vzdát obhajoby své zprávy.

Petit pokračoval: „Překročila jste meze v době, kdy je tento úřad maximálně rozpolcený.“

Kraftová si vůbec nemyslela, že by byla Agentura nějak rozpolcená, leda by šlo o rozkol mezi papaláši ze sedmého patra, kterým po Kealtyho porážce hrozí vyhazov, a papaláši ze sedmého patra, kterým po Ryanově vítězství kyne povýšení. Jejich svět byl úplně jinde než ten její, a doposud si myslela, že Petitovi je to jasné.

„Pane, mým úmyslem nebylo vyvolávat v této budově rozbroje. Zaměřila jsem se na skutečnosti v Egyptě a informace, které–“

„Připravovala jste tento dokument v době, kdy jste měla zpracovávat svá denní hlášení?“

„Ne, pane. Dělala jsem to doma.“

„Můžeme s vámi zahájit řízení, pokud jste použila utajované informační zdroje k zpracování–“

„Sto procent informací v tom dokumentu pochází z otevřených zdrojů. Moje fiktivní totožnost na internetu nevyužívá žádnou z aktivních legend Agentury. Upřímně řečeno, nic z toho, k čemu mám v práci přístup, mi nijak nepomohlo v přípravě této zprávy.“

„Jste pevně přesvědčená, že Bratrstvo není nic než banda teroristů.“

„Ne, pane. To z mého dokumentu nevyplývá. Závěr mojí zprávy říká, že projevy této organizace v angličtině jsou v protikladu s jejich projevy v masří. Myslím, že bychom je prostě měli sledovat. Tedy alespoň některé z těch webových stránek.“

„Opravdu?“

„Ano, pane.“

„A myslíte, že bychom to měli dělat proto, že máme nějaký takový oficiální závěr, nebo myslíte, že bychom to měli dělat proto, že... Protože si prostě myslíte, že bychom měli.“

Nevěděla, co na to odpovědět.

„Mladá dámo, CIA neurčuje politiku.“

Melanie to věděla, a její zpráva neměla v úmyslu nijak směřovat zahraniční politiku Spojených států vůči Egyptu, jenom nabídnout odlišný pohled na věc.

Petit pokračoval: „Vaším úkolem je vytvářet zprávy, které se od vás požadují. Nejste agent tajné služby. Vybočila jste z řady, a to způsobem, který vypadá velice podezřele.“

„Podezřele?“

Petit pokrčil rameny. Sám byl politik, a politici předpokládají, že všichni ostatní se také zabývají jenom politikou. „Ryan vede v předvolebních průzkumech. Melanie Kraftová čistě náhodou – a ve svém volném čase – zpracuje svou vlastní tajnou operaci, která ji vynese na dráhu v souladu s Ryanovou doktrínou.“

„Já... Já ani nevím, v čem spočívá Ryanova doktrína. Nezajímám se–“

„Děkuji, slečno Kraftová. To je vše.“

Melanie se vrátila do své kanceláře uražená, ale zatím ještě příliš zaskočená a rozčilená, než aby se rozbrečela. Plakala až pozdě večer ve svém bytěku v Alexandrii, kde se ptala sama sebe, proč vlastně udělala, co udělala.

I ze svého postavení na nejnižším stupni služebního žebříčku a s omezeným výhledem na celkový obraz viděla, že politické figurky ve vedení CIA upravují zpravodajské výstupy, aby vyhovovaly přáním Bílého domu. Byla snad její zpráva takovým drobným tvrdohlavým pokusem postavit se proti tomu? V té chvíli zamyšlení uprostřed noci si připustila, že asi ano.

Melaniin otec byl armádní plukovník a vštípil jí smysl pro povinnost a sebevědomí. Vyrůstala nad četbou životopisů velkých mužů a žen, většinou z armádních a vládních kruhů, a vyčetla z nich, že nikdo se nestal výjimečným jenom díky vlastnostem „dobrého vojáka“. Kdepak, o velikost Ameriky se zasloužila hrstka mužů a žen, kteří když to bylo nutné, šli proti zaběhnutým zvykům.

Melanie Kraftová netoužila po ničem větším než vyjít vítězně z téhle situace.

Teď získala novou zkušenost s vyčníváním z řady. Vyčnívající hřebík dostane po hlavičce kladivem.

Nyní seděla ve své kanceláři, upíjela ledovou kávu a hleděla na obrazovku. Její šéf jí včera sdělil, že její zprávu Petit a ostatní v sedmém patře hodili do skartovačky. Phyllis Starková jí zlostně oznámila, že samotný náměstek ředitele CIA Charles Alden si z té zprávy kousek přečetl, než ji hodil do koše, a zeptal se, proč k sakru ta ženská, co to sepsala, ještě není na dlažbě. Její přátelé z analytického oddělení odboru pro Blízký východ a severní Afriku s ní soucítili, ale nechtěli ohrozit vlastní kariéru něčím, co jim připadalo jako pokus kolegyně přeskočit je díky soukromé špionáži po pracovní době. Takže se z ní stal místní vyvrhel.

Proto teď ve svých pětadvaceti letech uvažovala o odchodu z Agentury. Najít si nějaké místo, kde platí trochu líp než vláda, a vypadnout z firmy, kterou měla ráda, ale která teď očividně nemá ráda ji.

Melaniin telefon zadrnčel, na displeji naskočilo číslo zvenčí.

Odložila kelímek s kávou a zvedla sluchátko. „Melanie Kraftová.“

„Ahoj, Melanie. Tady Mary Pat Foleyová z NCTC. Nevolám nevhod?“

Melanie málem vyprskla poslední doušek kávy do klávesnice. Mary Pat Foleyová byla ve zpravodajské komunitě Spojených států živoucí legendou; její pověst a dopad její kariéry na zahraniční politiku či práci žen u CIA byla naprosto nedostižná.

Melanie se s paní Foleyovou ještě nikdy nesetkala, ačkoliv ji mnohokrát slyšela přednášet, už za svých univerzitních studií. Naposled se zúčastnila semináře pro analyticky CIA, kde Mary Pat hovořila o činnosti NCTC, Národní protiteroristické centrály.

Melanie vykloktala odpověď: „Ano, paní.“

„Volám nevhod?“

„Ne, promiňte. Nevoláte nevhod.“

Mladá analytička ovládla svůj hlas trochu lépe než své emoce. „Jak vám mohu pomoci, paní Foleyová?“

„Chtěla jsem s vámi mluvit. Četla jsem dnes ráno vaši zprávu.“

„Aha.“

„Velmi zajímavé.“

„Děkuji— ... Jak to?“

„Jakou odezvu vyvolala u papalášů v sedmém patře?“

„No,“ odpověděla Melanie, zatímco překotně hledala v mysli vhodná slova.

„Upřímně, musím říct, že byla jaksi odmrštěna.“

Mary Pat pomalu opakovala to slovo: „Odmrštěna.“

„Ano, paní. Očekávala jsem sice trochu odtažitou reakci ze strany—“

„Mám tomu rozumět tak, že vás kopli do prdele?“

Melanii Kraftové na okamžik spadla čelist a zůstala sedět s ústy dokořán. Po chvíli je zavřela, jako by paní Foleyová seděla v její kobce. Nakonec ze sebe vydolovala odpověď: „Já... řekla bych, že mě vykázali do ... příslušných mezí.“

Následovala krátká pauza. „Dobrá, slečno Kraftová, myslím, že vaše snaha byla naprosto vynikající.“

Pauza na druhé straně. Po chvíli: „Děkuji vám.“

„Pár mých lidí tady probírá vaši zprávu, vaše závěry, vaše zdroje, hledají v ní informace, které by se nám hodily v naší práci. Ve skutečnosti ji tady chci zadat jako povinnou četbu. Kromě toho egyptského pohledu taky ukazuje, jak se dá uchopit problém z odlišného úhlu a nahlížet v novém světle. Já tady u svých lidí podporuju takový přístup, takže jsem vděčná za příklady ze skutečného života.“

„Jsem velice poctěna.“

„Phyllis Starková má štěstí, že pro ni děláte.“

„Děkuji vám.“ Melanie si uvědomila, že pořád dokola opakuje jenom „Děkuji vám“, ale tolik se snažila neříct něco, čeho by později litovala, že se na víc nezmohla.

„Jestli byste někdy měla zájem o změnu, prostě přijďte a promluvíme si. Pořád hledáme analytiky, kteří se nebojí bourat domečky z karet a předkládat nadřazeným tvrdou pravdu.“

Melanie najednou napadlo, co říct: „Měla byste čas někdy tento týden?“

Mary Pat se zasmála: „Ó Bože. To je to tak zlé?“

„Jako bych byla malomocná, i když myslím, že do leprosária by mi aspoň poslali pár pohlednic.“

„Sakra. Ti Kealtyho lidi jsou fakt neštěstí.“

Melanie Kraftová neodpověděla. Mohla by rozvíjet tuto poznámku celou hodinu, ale držela jazyk za zuby. Nebylo by to profesionální, a ona se pořád považovala za apolitickou.

Mary Pat pokračovala: „Dobře. Ráda se s vámi setkám. Víte, kde jsme?“

„Ano, paní.“

„Zavolejte mojí sekretářce. Tenhle týden mám dost nabitý, ale můžeme spolu poobědvat začátkem příštího týdne.“

„Děkuji vám,“ zopakovala Melanie.

Potom zavěšila a poprvé za celý týden neměla chuť brečet ani bušit pěstí do zdi.

KAPITOLA 8

JOHN CLARK A DOMINGO CHAVEZ seděli ve svém minivanu a v deštivé noci pozorovali činžovní dům. Každý z nich držel v pravici, volně spočívající na stehně, pistoli SIG Sauer. Ukrývali zbraně co nejniž ve stínu, ale připravené k rychlému použití. V levé ruce držel Clark infračervený dalekohled, Chavez fotoaparát s teleobjektivem. Na podlaze pod sedadlem spolujezdce ležela igelitka plná zmačkaných kelímků od kávy a obalů od žvýkaček.

Zbraně měli sice připravené, ale oba se vynasnaží vyhnout jejich použití. Pokud bude tuto noc potřeba střílet, tak jedinečně v sebeobraně. Potenciální nebezpečí nehrozilo od teroristy a jeho kumpánů v zabezpečeném domě, přesněji řečeno v pronajatém bytě. Kdepak, bezprostřední ohrožení představovala sama čtvrtě. Za poslední čtyři hodiny přešla kolem jejich vozu už popáté tlupa asi tuctu mladíků s pichlavými pohledy.

Chavez na chvíli přestal zírat do hledáčku canonu s teleobjektivem, kterým sledoval přístupovou cestu. Spolu s Clarkem teď pozoroval skupinku ve zpětném zrcátku, dokud všichni nezmizeli v deštivé noci. Chavez si promnul oči a rozhlédl se kolem. „Tohle není Paříž z pohlednic.“

Clark se usmál a zasunul pistoli zpátky do podpažního pouzdra pod balonovou bundu. „Taky jsme dost daleko od Louvru.“

Nacházeli se v *banlieue* – vzdáleném předměstí. Sledovaný byt byl součástí sídliště s příhodným názvem Stains v okrsku Seine-Saint-Denis, *banlieue* obývané nízkopříjmovými skupinami, převážně chudými přistěhovalci z Maroka, Alžírsko a Tunisko. Během dvacátého století přišly z těchto severoafrických zemí do Francie miliony dělníků.

V okrsku Seine-Saint-Denis bylo značné množství menších sídlišť, ale oba Američané měli tentokrát smůlu na jedno z nejhorších. Obě strany ulice lemovaly zchátralé betonové činžáky pokryté graffiti. Čtvrti se potloukaly bandy mladistvých. Ulicemi pomalu projížděly automobily, z nichž se roz-

léhal hlučný rap, kolem kanálů zanesených odpadky pobíhali potkani a mizeli v litinovém potrubí.

Když tu oba Američané seděli ve svém minivanu dnes odpoledne a navečer, všimli si, že zdejší pošťák nosí ochrannou přilbu, protože místní po něm jen tak pro zábavu házejí z oken různé předměty.

A také si všimli, že za celou dobu nespatriili ve čtvrti ani jediný policejní vůz. Tento okrsek byl pro hlídky příliš nebezpečný.

Ford Galaxy, ve kterém Clark s Chavezem seděli, se pyšnil olámanými plasty a prorezlou karosérií, ale okna měl nepoškozená a silně zatmavená, takže dovnitř nebylo prakticky vůbec vidět. Pokud by nějakí cizinci seděli příliš dlouho v zaparkovaném autě, místní by je začali obtěžovat, proto Clark vybral tento vůz v jednom frankfurtském autobazaru tak, aby jim poskytl co nejvíc anonymity.

Stačil by jen jediný pár zvědavých očí, který by si povšiml odstaveného auta, chvilku by ho obhlížel a zjistil, že není odsud. Pak by se kolem vozu shromáždila skupina místních frajerů, vytloukli by okna, vyrabovali vůz a nakonec ho zapálili. Chavez s Clarkem by to ovšem nenechali dojít tak daleko, ale neradi by přerušovali pozorování svého objektu nacházejícího se o dvě stě metrů dál.

Oba Američané si vybrali místo v ulici u zadního traktu budovy. Předpokládali, že členové buňky budou mít aspoň tolik zkušeností, aby nevcházeli a nevycházeli předním vchodem, kde byl rušný bulvár a tudíž mnohem víc očí, které by se mohly stočit jejich směrem.

Clark s Chavezem si uvědomovali, že s jediným vozem nemůžou řádně zaujmout pozorovací pozice kolem celého objektu. Proto se rozhodli, že jenom nafotí všechny přicházející a odcházející. Za tím účelem se Chavez vyzbrojil fotoaparátem Canon EOS Mark II s mohutným 600mm super teleobjektivem, který mu umožňoval pořídit neuvěřitelně podrobné snímky každého, kdo vstoupí na osvětlené schodiště u zadního vchodu vzdálené budovy.

Fotky budou užitečné, ale kromě nich už o moc víc dělat nemohli. Aby jakž takž použitelně pokryli všechny přístupové body cílového objektu, potřebovali by přinejmenším čtyři vozy s osmi pozorovateli. Pokud by chtěli sledovat svůj cíl v pohybu, v městském prostředí jako Paříž by bylo holé minimum šest vozů s dvoučlennými osádkami. Tím spíše při sledování cvičeného cíle, jakým byl Husní Iháb Rokkí.

Chavez s Clarkem zatím Husní Rokkího nespatriili, ale všechno nasvědčovalo tomu, že se zde opravdu zdržuje. Tuhle adresu jim přeposlal Ryan